

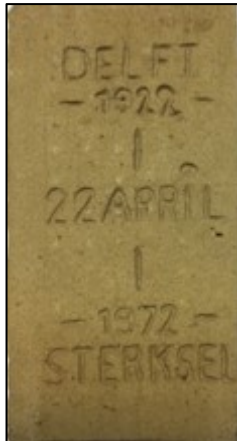
Familie Reiling – Balk 100 jaar op Sterksel

Door: Nicht en neven: Anny, Frans, Gerard, Mario

Datum: april 2022.

Inleiding

Weetjes en wetenswaardigheden over de familie Jan Reiling en Cato Balk. Zij verhuisden in april 1922 met hun gezin van Delft naar Sterksel. In 1972 is de verhuizing herdacht en is er een herinneringssteen gemaakt. In mei 1982 en maart 1997 is er een familiereünie gehouden om het 60 en 75 jaar op Sterksel wonen te herdenken. Om

nu het eeuwfeest van deze verhuizing te vieren is door ons, neven en nicht, een boekje en publicatie gemaakt. Aan de hand van gemeentelijke archieven, foto's, brieven en herinneringen is van opa, opoe en hun kinderen een omschrijving gemaakt hoe het er vroeger aan toe is gegaan. Daarbij is ook gebruik gemaakt van het boek "175 jaar, Wel en wee uit de familiestee van de familie Rehling, Rijling, Reijling en Reiling" er op nageslagen. Dat boek is in 1997 samengesteld door neef Mario Maas. (zie bijlage 1, blz. 17)

Jan Reiling en Cato Balk (opa en opoe)

Waar komt de naam Reiling vandaan.

Opa Johannes (Jan) Reiling is op 4 mei 1868 in Stompwijk geboren. Zijn vader was Cristian Friedrich Wilhelm Rehling geboren te Wehe gemeente Rahden, Westphalen (1822-1909). Zijn moeder was Louisa Falter, geboren te Stompwijk in Zuid-Holland (1828-1904). Zij zijn getrouwd op 7 april 1854 te Wassenaar. In het gezin was Jan Reiling de zevende van acht kinderen. Hij had vier zussen, te weten Maria (5 december 1850), Sophia (31 augustus 1861) Margaretha (18 september 1864) en Louisa (25 juli 1869) en drie broers. Frederik (2 april 1853), Cornelis (6 augustus 1856) en Cristian Hendrik (7 december 1858). Opvallend is dat de acht kinderen vier verschillende achternamen hadden, door schrijffouten bij de burgerlijke stand. Begonnen met Rehling via Rijling, Reijling is onze familienaam Reiling ontstaan. (Zie bijlage genealogie).

De drie oudste kinderen, Maria, Frederik en Cornelis, zijn in Wassenaar geboren en gingen door het leven met de achternaam Rehling, zoals hun vader Cristian F.W. De andere vijf kinderen zijn in Stompwijk geboren en hebben drie verschillende achternamen te weten, Christiaan en Sophia, gingen verder door het leven met de naam Rijling (*lange ij*), Margaretha kreeg de naam Reijling (*e lange ij*) en vervolgens de twee laatstgeborenen, Johannes en Louisa, kregen de naam Reiling (*korte ei*), zoals algemeen bekend in de familie.

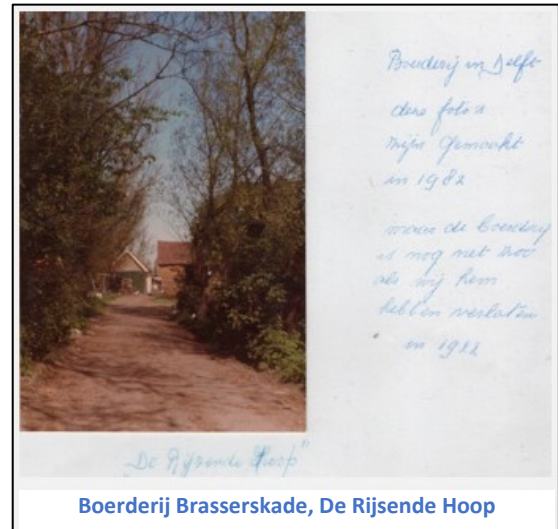

Pentekening opa Reiling

Volgens de woningkaart van de gemeente Rijswijk ZH heeft Johannes Reiling (4 mei 1868) zich op 23 mei 1898 gevestigd vanuit Stompwijk op Rijswijk C70, het latere Brasserskade. Samen met zijn ouders Christiaan Rehling en Louisa Falter. Op 3 oktober 1902 verhuisden de

ouders naar Den Haag. In datzelfde jaar trouwde Jan Reiling met Catharina Balk, die in de buurt woonde. Op de boerderij aan de Brasserskade was voldoende gelegenheid om zich te bekwamen in het boerenleven. Er werd hard gewerkt maar er was ook nog tijd voor vermaak want in de vorstperiode gingen zij schaatsen. Jan Reiling heeft zelfs de schaatsen van de latere koningin Juliana ondergebonden, zoals blijkt uit overlevering.

Huwelijk en gezin van Johannes en Catharina

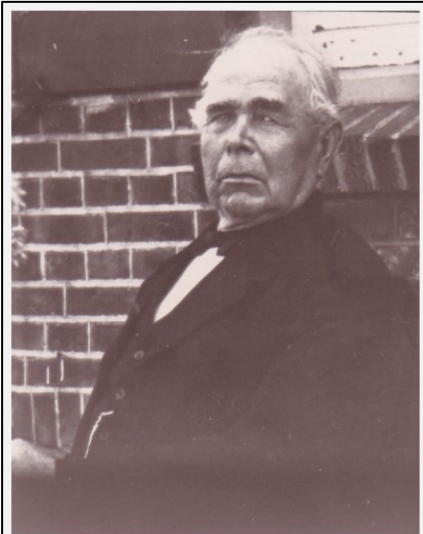
Op 15 oktober 1902 trouwde Johannes Reiling (4 mei 1868) met Catharina Balk (11 juni 1882) te Rijswijk. Haar vader was Johannes Fredericus Balk geboren Driebergen (1838-1920). Haar moeder was Magdalena van Leeuwen geboren te 's Gravenhage (1847-1937). Jan was 34 jaar en zijn vrouw Cato was 20 jaar. Samen kregen zij zeven kinderen, die allen te Rijswijk zijn geboren:

Johannes (Jan) Reiling (28 juli 1903),
 Helena (Lena) Reiling (24 mei 1905),
 Louise (Wies) Reiling (30 dec. 1906),
 Catharina (Toos) Reiling (3 dec. 1909),
 Sophia (Fie) Reiling (8 nov. 1911),
 Wilhelmina Reiling (15 sept. 1916 -
 overleden 13 jan. 1917),
 Karel Reiling (25 nov. 1917).

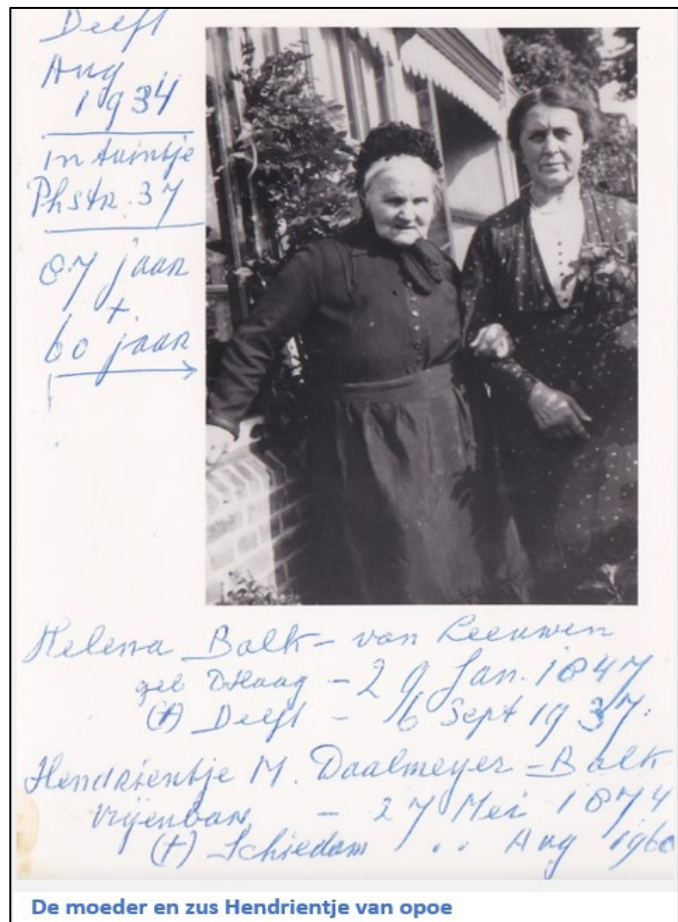
De kinderen gingen allemaal naar de lagere school in Rijswijk behalve zoon Karel, die ging later naar de lagere school in Sterksel, waar de familie naar verhuisde. Lena en Toos konden heel mooi schrijven en Jan heeft een getuigschrift gekregen voor "hoffelijk gedrag en voldoende kennis der godsdienstleer" Dit getuigschrift, waar Jan Rijling met een lange ij is geschreven, heeft

jaren aan de muur gehangen op "het Chijnsgoed", waar zoon Jan Reiling later was gaan wonen.

Cornelis Rehling oudere broer van opa Reiling

De moeder en zus Hendrientje van opoe

dochter Lena melkt de koe.

Waarom verhuizen van Rijswijk – Delft naar Sterksel

Vanwege uitbreiding van de grote stad Delft, moest Reiling, ook wel boerke Reiling genoemd, afstand doen van zijn boerderij, de Rijsende hoop, aan de Brasserskade. Hij was er van op de hoogte dat in het Brabantse Sterksel pas enkele jaren een forse ontginning was gestart. De gronden werden landelijk te koop aangeboden. Uit een akte van 17 februari 1922 blijkt dat Johannes Reiling, landbouwer aan de Brasserskade te Delft, 38 ha. grond, verdeeld over 4 percelen kort bij elkaar, heeft gekocht van de Naamloze Vennootschap Heerlijkheid Sterksel, Maatschappij tot Exploitatie van Grondbezit.

In Rijswijk werd op 21 april het vee s 'morgens nog verzorgd en de koeien gemolken. Daarna ging de heleboel inclusief huisraad Jan, Lena , Toos en Piet Kraan in de treinwagons en begon de reis richting het Zuiden. In Eindhoven vond een overnachting plaats om de koeien te melken en het vee te voeren in de avond en de volgende morgen , nadat dit allemaal weer had plaatsgevonden werd de laatste fase van de reis hervat richting Sterksel. Hier werden ze opgevangen door de fam. Van Berlo met roggebrood en spek volgens dochter Lena Het vee werd ondergebracht bij de fam. Van Berlo. Later heeft Biemans daar gewoond. (De

Fie en Karel met ...

boerderij van Van Berlo

Tante Lena de melkbussen aan het schoonmaken

eerste nacht sliepen zij volgens dochter Toos bij Jan Noordman die toen directeur was van N.V. Maatschappij de Heerlijkheid Sterksel. Zeven dagen na de "kwartiermakers" reisden opa en opoe en de andere kinderen naar Sterksel om zich met de andere al aanwezige kinderen tijdelijk te vestigen in Huize Sorga, nu Ekelhof genoemd, aan de Beukenlaan.

Opa Reiling melkt koeien op Sterksel

Wat troffen de Reilingen aan op Sterksel in 1922.

Een Maatschappij met grootse aanpak van een ontginningsdorp dat gestart was in 1915. N.V. Maatschappij de Heerlijkheid Sterksel was druk bezig met het inrichten van het bijna 1700 hectare grote landgoed en het aanleggen van de infrastructuur. Toen de familie Pompen in 1915 het landgoed Sterksel verkocht aan N.V. Maatschappij de Heerlijkheid, stonden er 16 gebouwen op Sterksel. In 1922, het jaar dat Reiling zich hier vestigde, stonden er inmiddels een vijftigtal panden, waaronder 12 verschillende arbeiderswoningen, twee onder een kap, diverse oude boerderijen met stallen en schuren van N.V. Maatschappij de Heerlijkheid. Ook stond er het oude kerkje, de pastorie, Huize Sterksel, het Jachthuis, enkele spoorhuizen, het station, twee oude boerderijen met Huize Sorga later Ekelhof genoemd, Grand hotel Sterksel, hotel St. Paul, timmerbedrijf,

opa Reiling op zijn land.

café, een hars distilleerderij - later de smederij, een machinekamer voor elektra, winkel in boerderij. Driek van Hooff had een winkel in de eerste boerderij aan de huidige Averbodeweg. 'Moeke' van Eijck had ook een winkel waar Toon Vos gewoond heeft. Frans Hikspoors had toen een café en daarnaast een winkel. Naast de winkel was een timmerwinkel en smederij; van de Kerkhof uit Heeze was smid en de vader van Ber Cox en Strauven waren timmerlieden.

In 1922 was de ontginning van het ruige landgoed Sterksel nog in volle gang. De wegen waren allemaal zandwegen met overal bomen aan beide zijden van de weg. In 1924 ging de Hanzebank failliet, waar De Maatschappij gefinancierd was en waarmee ook N.V. Maatschappij de Heerlijkheid Sterksel failliet ging. Alle gronden, gebouwen en infrastructuur werden publiekelijk verkocht met aankondigingen in heel Nederland. Mensen uit bijna alle provincies, meestal boeren, kochten grond om zich op Sterksel te vestigen.

Sterksel had al sedert 1916 een pastoor, P.Thijssen, door het bisdom Den Bosch aangesteld als eerste pastoor van Sterksel. Pastoor Thijssen, Dirk Noordman sr. en Anton Schilleman waren de grote pleitbezorgers voor grondverkoop in percelen en het aantrekken van voornamelijk katholieke ondernemers als koper. Opa Jan Reiling was van thuis uit gereformeerd, maar was bekeerd tot het katholieke geloof al voordat hij met opoe trouwde in 1902. Sterksel werd niet alleen bevolkt met nieuwe boeren, maar zeker ook met goede ambachtslieden, zoals een bakker, slager en kruidenier, een timmerman, smid en fietsenmaker, een schoenmaker en kapper vestigden zich allemaal op Sterksel. In 1927 kon een nieuwe R.K.Kerk gebouwd worden, een kerk zonder pilaren en bijzondere muurschildering.

De familie Reiling-Balk heeft ongeveer anderhalf jaar in huize Sorga gewoond. Totdat een woning aan de Vlaamseweg 4 (D870). beschikbaar kwam. Opa Reiling heeft deze woning direct gekocht. Zij konden daar gaan wonen en hebben het hele spul van de familie Reiling verkast naar de Vlaamseweg 4.

Vlaamseweg nummer 4

Vlaamseweg 4.

In 1919 werd een bouwvergunning afgegeven aan Gerardus Hendrikus Maria Rombouts, voor het bouwen van een woning aan de (D870) Vlaamseweg, kort bij de gronden die Jan Reiling later kocht van de N.V. Deze Rombouts uit Woensel was koopman in manufacturen. Hij was getrouwd met Maria Catharina Vroomans uit Leende. De zus van zijn vrouw, Maria Geertruida trouwde op 26 mei 1919 met Petrus Antonius Noten, op Sterksel bekend als Toontje Noten. Vanaf 27 mei 1919 stond het jonge bruidspaar ingeschreven in het bevolkingsregister van de gemeente Soerendonk, op Vlaamseweg 4, het nieuwe

huis van hun zwager Rombouts. Medio 1923 verhuisde familie Noten - Vroomans naar Leende.

In 1923 heeft opa Reiling de woning aan D 870 (later Vlaamseweg 4) inclusief 4 ha grond gekocht waardoor opa Reiling totaal 42 hectaren in zijn bezit had. Na ongeveer anderhalf jaar op Sorga gewoond te hebben kon de familie Reiling met de hele boel verhuizen naar Vlaamseweg 4. Opa Reiling en zoon Jan bouwden er zelf een grote stal bij voor het vee. Nu kon het echte boerenwerk op de Brabantse grond beginnen.

De beginjaren op Sterksel.

De eerste jaren op Sterksel waren voor de familie Reiling niet gemakkelijk. Zij kwamen in een geheel andere omgeving terecht, de boerderij en het tijdelijke woonverblijf stonden niet bij elkaar en was niet hun eigendom. Ook moest men wennen aan de zandgrond. In Holland werd het zware land bewerkt met twee of drie paarden, in Sterksel op de zandgrond stond slechts een paard voor de ploeg. Bovendien hadden de noorderlingen nog maar weinig kennis van een gemengd bedrijf, aandacht voor het vee en het telen van gewassen

Maaien met zicht en pikhaak

De schoven worden tegen elkaar gezet om te drogen door Jan en knecht Van Berlo.

De uitspraak van zoon Jan: "Als je uit den vreemde komt, moet je kijken wat de buurman doet" dat zal wel in die tijd ontstaan zijn.

Maaien met zicht en pikhaak

Wat was er zoal te beleven op Sterksel?

Er was niet zoveel te beleven als dat de Maatschappij iedere keer verhuizingen had; er kwam iedere keer ander volk dat zich ging vestigen op Sterksel, dat was steeds een beleving. Er was een handboogschutterij bij Hikspoors en daar waren twee banen voor mannen. De Maatschappij heeft de kermis ingesteld op Pinksteren; dat had te maken met dat men dan maar een dag verlet had. Er is toen een kermiscomité opgericht door Schilleman, later kwam daar Beenders bij. Er was maar een kraam; dat was Piet Schonenburg uit Heeze met alleen sigaren. Het kermiscomité kreeg 200 gulden van de Maatschappij. Er waren volksspelen zoals snel roken, balletje kruien, onder kleed doorkruipen, zaklopen, over een balk lopen over de sloot en ringsteken te paard, met

een karretje

of met de fiets. Snel roken was wie het eerste een pijp leeg had. Die eerste kermissen stonden op de driehoektussen Heezerweg en Dreef. Op de Dreef werd het ringsteken gehouden. Sterksel was klein en iedereen deed mee, van buiten Sterksel kwam er veel volk kijken doch deden niet mee. Het was gezellig met die spelen wist men te vertellen.

Sterksel. Door schoon weder begunstigd, werd hier verleden Zondag het concours gehouden, dat door het kruisbooggezelschap „Sterksels Welvaren” was uitgeschreven. Zeventien gezelschappen namen aan den wedstrijd deel. De uitslag was als volgt:

1e prijs „De Postduif,” Strijp, 162 punten; 2e prijs „Vriendenkring,” Valkenswaard, 160 punten; 3e prijs „Spes Bona,” Valkenswaard, 150 punten, alles in 8 schoten.

De koningsster, H. van Neerven, Mierlo, 10 punten. De eereprijs, W. van Happen, Geldrop, 10 punten, beide in 2 schoten.

Personeele prijzen: 1e prijs, 10 gulden, A. van Woerkom, Woensel, 28 punten; 2e pr., 7.50 guld., L. Ector, Strijp, 28 p.; 3e pr., 5 guld., H. Ector, Strijp, 27 p.; 4e pr., 2.50 guld., F. Peels, Valkenswaard, 26 p., alle in 5 schoten.

De Heer Jos. Pompen, beschermheer van „Sterksels Welvaren” reikte onder gepaste toespraken de prijzen uit. Recht gezellig ging het er toe. Er heerschte eene prettige drukte. De orde werd geen oogenblik gestoord. Vele inwoners uit de omliggende plaatsen gaven door hunne tegenwoordigheid blijk van belangstelling.

uit: Kempenbode 18-07-1896

Lena en Wies

Lena, Toos en Fie, met twee vriendinnen van Meeuwissen

vlnr. Jan, Lena, Wies, Toos, Fie, Karel

Nieuwe boerderij Hemelrasten.

De twee en veertig hectare grond van opa Reiling bleken toch te groot om deze zelf goed te kunnen beboeren. Zeker nu Lena al was getrouwd en het huis uit was en zoon Jan als zelfstandige wilde gaan boeren. Er werd uitgekeken naar andere mogelijkheden.

Op 1 augustus 1936 werd bij de gemeente Maarheeze een vergunningaanvraag gedaan door Johannes Reiling voor het bouwen van een boerderij op zijn eigen grond. Op 25 augustus van datzelfde jaar kreeg aannemer W. Guns uit Maarheeze de opdracht om een boerderij te bouwen aan de weg naar Heeze, kadastraal bekend als D 947. De voordeur stond aan de Korte Vlaamseweg daarom is het later Korte Vlaamseweg 1 geworden. De boerderij werd gebouwd met een Franse kap, omdat het dan meer ruimte opleverde. De totale bouwkosten bedroegen 5.000 gulden, een enorm bedrag voor die tijd. Deze boerderij kreeg de naam Hemelrasten, vernoemd naar het gebied waar opa Reiling de grond had gekocht in 1922.

De naam Hemelrasten kwam, voor zover bekend, de eerste keer voor in de koopakte van 12 juli 1798 bij de verkoop van Sterksel door de abdij van Averbode, aan de heer Adriaan Pompen uit Leende. Hierin staat het volgende:

"daar aanhorende landerijen en groesvelden gelegen zijn, uijtgezondert het sinjuriaal, de oude Capel en een gedeelte van heijde westwaarts van Stercxel, scheijdende aan d'eene zijde de rivier d'Aa, d'andere zijde de heijdevelden met een perceel moerasse, genaamd de hemelrasten, groot te samen cirka zeven hondert lopense" uit:

https://sterksel.nu/wikisterksel/index.php/Sterksel_van_Averbode_aan_Pompen

De boerderij is ontworpen met een Franse kap. Dit leverde meer ruimte op in de boerderij.

In maart 1937 werd een aanvraag gedaan voor het bouwen van een schuur nabij de boerderij. De boerderij met de aanliggende gronden aan de Vlaamseweg 4 (D870) werden verkocht. Zo bleef er ongeveer 14 hectare over, gelegen tussen de Korte Vlaamseweg en de Sterkselse Aa. Toos, Wies, Fie en Karel bleven nog een poosje op Hemelrasten wonen. Karel hielp zijn vader op de boerderij en bleef ook na zijn huwelijk met Corry Kuijlaars in 1950, op Hemelrasten wonen.

De indeling van de boerderij was als volgt: Vanuit de achterdeur kwam je in de bijkeuken. Hier was een waterbak gemetseld om de melk te koelen en een rookkast om vlees te roken. De overige ruimte werd gebruikt om te wassen en als opslag.

In rookkast werd ook vlees gehangen door andere mensen die deze voorziening thuis niet hadden. O.a. de familie Bongers liet het vlees hier roken. Erachter was een grote keuken met een kolenkachel onder een hoge schouw. Dwars door het woongedeelte liep de gang die begon bij de voordeur en eindigde bij de trap. Aan de voorzijde lagen de goeie kamers. In tweeën gesplitst door schuifdeuren. Deze waren meestal dicht en alleen de rechtse werd verwarmd door middel van een kolenkachel. De bovenverdieping had vijf slaapkamers, een grote overloop en een opbergzolder. Een van de slaapkamers was gereserveerd voor gasten, de logeerkamer. De opbergzolder had een stalen verbindingsdeur met de hooizolder.

De luiken open om het hooi binnen te halen

Achter het woongedeelte kwam de koeienstal. Er was plaats voor 20 koeien, in twee rijen van 10. Met de koppen naar elkaar, met een brede gang van 3 meter ertussen, zodat men gemakkelijk kon voeren. Een tussenstuk, dat gebruikt werd voor opslag, werd de deel genoemd. Het had twee grote deuren om een wagen binnen te rijden. Het laatste stuk was ingericht als stal voor het pasgeboren jongvee. Hier was ook een extra toilet dat rechtstreeks uitkwam op de gierput

van de koeien. Met een trap in de deel kwam je op de grote hooizolder. Het was een grote ruimte. Je zag alle spanten van de boerderij en de onderzijde van de dakpannen. Al het benodigde hooi en stro werd hier opgeslagen. Er was een luik dat uitkwam op de voergang tussen de koeien. Om het hooi op de zolder te krijgen waren er in het dak twee x twee luiken aangebracht.

Achter de boerderij was een schuur gebouwd. Hierin waren varkenshokken, de paardenstal en opslagruimte. Tegen de schuur was het kolenhok gebouwd. Het kippenhok stond in de wei.

De veestapel bestond uit 20 koeien, varkens, jongvee, kippen en een paard om het zware werk te doen.

Opa, Opoe en dochter Wies bij de kippen,

Achterzijde Hemelrasten, gezien vanaf de Heezerweg

Deze advertentie werd aangetroffen in een nieuwsblad uit 1929. Met welke intentie deze is geplaatst was niet te achterhalen.

TE KOOP:
 De zeer vruchtbare
Zathe en Landen
 genaamd „Kweeklust”
 te **Sterksel N.B.**,
 groot 28 H.A. Wel- en Bouw-
 land, woning, boerderij met
 31 melkkoeien, gelegen aan t spoor
 en hoofdweg.
 Inlichtingen verstrékken:
 J. DE REE te Heerenveen en
 J. **REILING** eigenaar te **Sterksel**

Nieuwsblad van het noorden, 13 juli 1929

Opa Reiling hebben we vaak afgebeeld zien staan met de pijp. Hij was zijn tijd al ver vooruit. Zoals we op de foto kunnen zien stond hij tussen de planten van zijn tabaksplantage. Deze werden gedroogd in een open veldschuur en na verpulvering werd de pijp gestopt en kon er gerookt worden.

opa bij zijn tabaksplantage

Bezig met de hooibouw aan de Korte Vlaamseweg

Opa en Opoe in de tuinstoelen voor de boerderij

Op de bank voor de boerderij. Corrie, Karel, Opoe en Toos

v.l.n.r. Corrie, Opa, kleinzoon Jan, Karel en Opoe

Opa en Opoe 50 jaar getrouwd,

In 1952 was er een groot feest op Hemelrasten, want in dat jaar op 22 oktober waren Jan Reiling en Cato Reiling-Balk samen vijftig jaar getrouwd. Het was een hele bijzonderheid voor die tijd een goede reden om er een groot feest van te maken voor de hele familie. De Sterkselse gemeenschap was daar getuige van. De dag begon met een plechtige Heilige Mis in de parochiekerk van Sterksel. De kerk was van binnen en van buiten mooi versierd. Na de Mis werd het bruidspaar door een grote stoet van bruidsmeisjes naar huis begeleid.

gouden bruiloft Opa en Opoe Reiling 1952

De bruiloftstoet vertrekt bij de kerk

Opoe en opa Reiling - Balk, 50 jaar getrouwd

aankomst van de stoet bij Hemelrasten

Opa en Opoe met de kleinkinderen op het goudenfeest

De hele familie op het Gouden feest

De oude dag van opa en opoe

Na het gouden feest genoot het oude stel nog vele jaren van een fijne gezonde oude dag op Hemelrasten, met het jonge gezin van Karel en Corry in de directe nabijheid. Totdat in 1956 opoe een beroerte kreeg en eenzijdig verlamd raakte. Het zelfstandig wonen was niet meer mogelijk omdat opoe volledige verzorging nodig had. Dochter Toos die alleen woonde ging voor haar moeder zorgen en haar zus Fie die naast Toos woonde zou daarbij helpen voor zover dat nodig zou zijn. Als het belletje in huis ging dan was Fie paraat. Zo hebben twee zussen jaren lang hun moeder verzorgd en al het bezoek ontvangen. Opa bleef op de boerderij wonen dicht bij het boerenleven van zoon Karel en de nodige verzorging van Corry, de vrouw van Karel. Regelmatig, maar zeker elk weekend, ging opa naar zijn vrouw bij Toos en bleef dan daar slapen, "vrijen op de Albertlaan" werd dan gekscherend gezegd. Karel bracht opa altijd met paard en wagen naar opoe, want blijkbaar fietste opa nooit. Wanneer tante Toos er een paar daagjes tussen uit was, werd opoe door buurman Weusten naar Jan en Bep gebracht die beneden een slaapkamer hadden.

Bruidspaar Corry Noordman en Guus Biemans bij opoe op bezoek

Wat weten de kleinkinderen nog van opa en opoe Reiling.

Oorspronkelijk was erbij, vooral de jongere, kleinkinderen van opa Reiling maar weinig bekend. Zij zagen wel regelmatig familieleden die in Holland woonden, zoals Rien en Leen de Wolf, familie Daalmeier van het bramenplukken, Marie van Wijk van de gebreide onderbroeken, Han Balk van de bloembollen en misschien nog enkelen, maar het was ons niet bekend bij welke familie zij hoorden.

Toch bleek dat familie van opa ook regelmatig naar Sterksel kwam. Zo kwam tijdens de oogst in augustus altijd de zoon van broer Cornelis, Henk samen met zijn vrouw Coba en dochter Coby enkele weken op vakantie en hielpen dan mee op de boerderij bij zoon Jan. Opa bezocht ook zijn familie in Delft. Wel was ons bekend dat de familie Reiling behoorden tot het Protestants geloof en dat opa, al voordat hij trouwde, was bekeerd tot het Rooms Katholieke geloof. Gelukkig heeft neef Mario Maas in 1997 een diepgaand genealogie onderzoek gedaan naar de familie Reiling uit Rijswijk - Delft. Daaruit werd duidelijk dat opa kwam uit een groot gezin en dat de schrijfwijze van de achternaam divers was, zoals reeds eerder is verteld.

Een wedstrijd appels schillen mei 1982

Het was met name Karel Reiling die erop aandrong dat het 60 jaar op Sterksel wonen van de familie Reiling, niet zonder meer voorbij mocht gaan. Enkele kleinkinderen zorgden toen voor een mooie feestdag in mei 1982. Na het lobbyen van de oudste Reiling (Jan) zijn ook nu weer van iedere tak de samenstellers van het boekwerkje "Familie Reiling 100 jaar op Sterksel" aan de slag gegaan.

In memoriam

Hoe spijtig het ook is, aan alle leven komt een einde. Zo ook voor boerke Reiling en zijn Cato. Het was 10 oktober 1959 dat opa Johannes Reiling is overleden hij is 91 jaar geworden. Opoe Cato Balk was 14 jaar jonger en is op 8 januari 1966 overleden, zij is 84 jaar geworden

In uw godvruchtige gebeden wordt aanbevolen de ziel van

CATHARINA JOHANNA BALK
weduwe van
JOHANNES REILING

Geboren te Delft 11 juni 1882 en overleden te Sterksel 8 januari 1966, meermalen gesterkt door de H. H. Sacramenten.

†

Vierenvestig jaren geleden kwam zij met haar man en kinderen naar Sterksel om hier samen een nieuwe toekomst op te bouwen. Zij heeft dit gedaan als een sterke, blijmoedige vrouw. God en haar gezin dienende in een groot geloof en blij Godsvertrouwen. Haar blijmoedigheid, tevredenheid en vertrouwen bleven haar bij tot in de laatste dagen van haar leven.

Kinderen ik zeg u dank voor uw liefdevolle belangstelling en heel bijzonder Toos voor haar onvermoeide zorgen en offers die zij vele jaren voor mij gehad heeft.

Mijnne dierbaren, kinderen en kleinkinderen zie ik sterf, maar God zal met u zijn; eens zullen wij elkander wederzien. Leef eensgezind onder elkander en bidt voor de rust mijner ziel.

Mijn Jezus Barmhartigheid.
Zoet Hart van Maria, wees mijn heil.

Gedenk in uw godvruchtige gebeden de ziel van

JOHANNES REILING
echtgenoot van
CATHARINA BALK

geboren 4 mei 1868 te Stompwijk
overleden te Sterksel 10 oktober 1959, voorzien van het H. Sacrament des Oliesels.

—

Onverwacht, maar niet onvoorbereid is de sterke gevallen. Hij was een van de laat geroepen in de Wijn-gaard, kwam later met zijn gezin naar het katholieke Zuiden, waar hij tot zijn hoge leeftijd een voorbeeld was van kinderlijke eenvoud en van een wonderbare en onvermoeide werkkraft.

Gedenk o Heer, hoe ik voor U gewandeld heb in waarheid en met een oprecht hart en gedaan heb wat goed was in Uw ogen.

Dierbare echtgenote, al die jaren hebben wij elkander teder liefgehad, vertrouwd op God; Hij zal u de kracht geven uw kruis te dragen.

Dierbare kinderen en kleinkinderen, dient God getrouw, bemint elkander. Bidt voor mij. We zullen elkaar wederzien.

Mijn Jezus Barmhartigheid!
Zoet Hart van Maria, wees mijn heil!

Bijlage 1

Familiestamboom:

Rehling, Christian Friedrich Wilhelm

geb 23 augustus 1822 te Wehe, gemeente Rahden, Westphalen, Pruisen Duitsland
overleden 22 januari 1909 te Stompwijk (akte 8)

vader: **Rehling, Christian Henrich**
geb 19 mei 1778
overleden 19 februari 1833

moeder: **Herms, Marie Ilsaben**
geb 14 augustus 1786
overleden 10 februari 1857

gehuwd met **Falter, Louisa**
geb 4 februari 1828 te Stompwijk (akte 8)
overleden 13 januari 1904 te Stompwijk (akte 3)

vader: **Falter, Frederik**
geb in 1795 te Doesburg
overleden

moeder: **Snitsler, Sophia**
geb in 1790 te Zeddam (Gld)
overleden 15 juli 1833 te Stompwijk

huwelijksdatum: 7 april 1854 te Wassenaar

Nakomelingen:

1. **Rehling, Maria**, geb 5 december 1850 te Wassenaar (akte 103)
2. **Rehling, Frederik**, geb 23 april 1853 te Wassenaar (akte 41)
3. **Rehling, Cornelis**, geb 6 augustus 1856 te Wassenaar (akte 32)
4. **Rijling, Christiaan Hendrik**, geb 7 december 1858 te Stompwijk (akte 103)
5. **Rijling, Sophia Theodora**, geb 31 augustus 1861 te Stompwijk (akte 80)
6. **Rijling, Margaretha**, geb 18 september 1864 te Stompwijk (akte 78)
7. **Reiling, Johannes**, geb 4 mei 1868 te Stompwijk (akte 39)
8. **Reiling, Louisa**, geb 25 juli 1869 te Stompwijk (akte 62)

Latere Rectificatie van Mario:

De achternaam van Margaretha moet zijn Reijling

Zoon Jan

Familie Reiling - Lenssinck

Door Anny van Hoof-Reiling.

Hoe leerde Jan Bertha (Bep) kennen

In 1926 kwam Cornelis (Kees) van Dijk gehuwd met Bartha Hendrika Kemp wonen op het Peelven D69 waar Sturkenboom heeft gewoond. De boerderij werd gehuurd van Noordman en zoon Jan kwam daar over de vloer. De paardenmarkt in Utrecht werd bezocht en waarschijnlijk werd ook Vleuten aangedaan waar Bertha Lenssinck woonde. De vrouw van Kees

Met paard en eg de grond van tante Toos zaai klaar maken

van Dijk was een tante van Bertha Lenssinck. Bertha werd door de familie en later ook door Jan "Bep" genoemd. De paardenmarkt in Utrecht werd vaker bezocht en ook zijn zwager Gerard Noordman was weleens van de partij. Of zijn mening van doorslaggevende aard is geweest is niet bekend, maar Bep kwam door de ballotagecommissie en Bep had ook gezien dat Jan niet te lui was om zijn handen uit de mouwen te steken. Op 3 mei 1937 zijn ze in Vleuten getrouwd.

De boerderij Het Chijsgoed.

In 1936 vraagt Mw. Vos de Waal een vergunning aan voor het bouwen van een boerderij (later genaamd "Het Chijnsgoed"), gelegen aan de huidige Pastoor Thijssenlaan. Jan en Bep kunnen deze boerderij pachten. Zij hadden een agrarisch bedrijf waar zowel akkerbouw als veeteelt werd bedreven. Toen Bep na hun huwelijk in Sterksel kwam wonen moest ze even terugschakelen. In hartje Vleuten waren meer voorzieningen dan aan

1937 Boerderij "Het Chijnsgoed"

het "Chijsgoed". Er was slechts een stukje harde weg, vanaf de kom tot waar later Toon Vos heeft gewoond. Ook was er geen elektra en water uit de kraan. In de kamer en keuken hing een petroleumlamp. Als deze te ver open stond ging het walmen alles kwam onder het roet en moest alles grondig worden gereinigd. Op de stallen werden stallantaarns gebruikt. Ook was er geen waterleiding zodat het water uit de regenwaterput werd geschept. Om de was te doen werd er water in een grote tobbe gedaan waar onderin een stookvoorziening was. Hierin werd dan hout gedaan en kon er gestookt worden en de was gedaan via het schrobben op een plank en groene zeep.

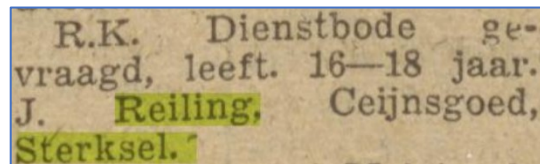
Op een gegeven moment merkt Jan op dat hij een 50-tal pullen wil kopen. Bep antwoordt dat ze niet weet waar ze al die kannen op de kast moet laten. Uiteindelijk blijken het kuikens te zijn en hadden ze eieren voor eigen gebruik en een kip in de pan.

De pullen van Jan met Jantje

Het werk op de boerderij.

Voor het huis legde Jan een groentetuin aan, zodat Bep alle gekweekte groenten kon inmaken om een grote pot met eten op de tafel te krijgen. Op de schappen in de kelder stonden allemaal weckflessen met ingemaakte groenten, fruit en vlees. Om dit allemaal mogelijk te maken werd er hulp gevraagd.

Dagblad van het Zuiden, 3-4-1944

In de winter stonden de koeien dag en nacht op stal. De koeien moesten worden gevoerd met hooi, gemalen bieten en knolgroen en van drinkwater worden voorzien. Het water werd uit een put opgepompt in een grote gemetselde bak. Via een loden pijp liep het water naar de koeien. In het voor- en najaar liepen de koeien alleen overdag buiten in de wei en werden evenals in de winter 's morgens en 's avonds op stal gemolken. In de zomer bleven de koeien ook 's nachts buiten en werden in de wei gemolken. De melk werd in genummerde melkbussen gedaan en gekoeld in de eerdergenoemde gemetselde bak om te voorkomen dat de melk zuur werd. Vervolgens werden ze dan weer aan de weg gezet met een zelfgemaakt melkwagentje. Iedere dag werden de melkbussen opgehaald en naar de boterfabriek later melkfabriek in Heeze gebracht en na het ledigen van de melkbussen werden zij weer bij de boeren teruggebracht. Toentertijd werd bij inschrijving het ophalen en terugbrengen van de melkbussen vergund. Toen het aan Jan werd gegund werd dit door de knecht gedaan, die er zelf ook nog wat bij sjachelde.

Naast koeien en kalveren hield Jan ook varkens. De aanwezige varkensstal werd gebruikt voor uitbreiding van de runderen en Jan bouwde zelf een varkensstal. Met een juk op zijn nek, waaraan gevulde emmers hingen aan een ketting moest dit dan van de koeienstal naar de varkensstal worden gebracht waarin voer zat voor de varkens. Hij legde ook een weitje aan met een betonnen rand waarin ijzeren palen waren verzonken waaraan draad was bevestigd. Dit weitje was multifunctioneel want de ene keer liepen er varkens dan weer kalveren en ook het paard liep er wel eens rond. Ondanks de goede omheining ontsnappen uit dit weitje toch enkele kalveren, die op het spoor verzeild raakten en door een trein zijn overreden en dood werden aangetroffen in de spoorssloot. Dankzij de goede omheining werd Jan niet aansprakelijk gesteld en volgde er geen boete.

Behalve koeien en varkens had Jan ook kippen. Tegenover de koeienstal had Jan een kippenhok met kippenren gebouwd. Later wordt er een tweede kippenhok bijgebouwd een stuk achter de veldschuur met een grote kippenren. Alle uitgehaalde eieren circa 2000 per week werden door de kinderen gepoetst. Op maandag werden alle kisten met eieren

naar verzamelpunt Loeff gebracht om vandaar uitgeleverd te worden aan de eiermijn in Roermond. De zeugen werden niet alleen vetgemest voor de slacht maar er werd ook mee gefokt voor de handel. Natuurlijk werden er ook gewoonlijk in de slachtmaand november een varken of kalf geslacht. Het varken of rund werd uitgebeend en door vader en moeder samen verwerkt in weckflessen, zodat de voedselvoorraad steeds op peil was. Zo kon dan op ieder moment een weckfles worden opengetrokken. Iedere week werden de wekflessen gecontroleerd of ze nog waren afgesloten.

In de kippenren stonden een aantal appelbomen. Aan de andere kant van de boerderij stonden kersenbomen waaraan lekkere zwarte kersen groeiden, die na het plukken door Bep werden ingemaakt of verwerkt in de kersenstruif. Niet alleen waren ook pruimen - en perzikbomen aanwezig maar ook kruisbessen- en zwarte bessenstruiken ontbraken niet. Op een gegeven moment had hij zelfs rond de 100 zwarte bessenstruiken staan die geplukt moesten worden. Annie had al plukervaring opgedaan bij Toon Baltussen en kon de oogst kopen voor 100 gulden en aan de veiling leveren via Toon. Het was veel werk en Annie schakelde Harrie in voor hulp. Bep kwam ook nog wat kistjes ophalen om in te wekken met de opmerking "Jij eet er ook van mee". Jan en Toon zullen ongetwijfeld ruggenspraak met elkaar hebben gehad. Kortom de bessen werden zonder morren geplukt. En de winst van Annie ging in rook op.

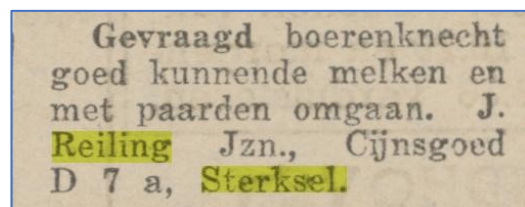
Grond ontginning.

Wat de akkerbouw betreft werd ieder jaar opnieuw het stukje grond wat al geëgaliseerd was bemest met gier en stalmest en zaai klaargemaakt voor het verbouwen van haver, rogge, en gerst, het poten van aardappelen en het zetten van bieten en nog meer akkerbouwproducten. Maar ook ieder jaar verbeterde hij met behulp van twee paarden zijn land door het te cultiveren en te egaliseren met het mulbord, zodat hij ieder jaar meer akkerbouwproducten kon verbouwen en verhandelen.

Egaliseren en cultiveren van de grond

Om alle bovengenoemde activiteiten alleen uit te voeren had hij hulp nodig en liet de hier naast staande advertentie plaatsen. Bovendien had hij achter zijn erf nog een tuin aangelegd waar hij allerlei groenten kweekte, die allemaal door moeder werden ingemaakt voor eigen consumptie.

Dagblad Oost Brabant, 8-12-1944

Er hebben meerdere vaste knechten gewerkt bij Jan. Maar 3 van deze knechten hadden een oogje op de dochter van de burens. Eentje is er uiteindelijk ook mee getrouwd.

De bloembollen.

Na de watersnood in 1953 was in de bollenstreek alles onder het zeewater komen te staan, waardoor de grond ongeschikt was geworden voor het kweken van bloembollen. Via Han Balk kwam bollenteler Hogevorst uit Noordwijkerhout in Sterksel te recht. Op enkele percelen van vader werden gladiolen verbouwd. Een van de medewerkers was Marinus de Louw, die het werk in de bloembollenteelt coördineerde. Er werkten niet alleen mannen maar ook vrouwen in de bloembollen. Zo werkte er ook een zekere Joke, die goed kon jodelen maar tijdens het werk zo nodig naar de WC moest.

Bewerken van gladiolen

Ze dacht dit rustig in het kippenhok van Jan te kunnen doen. Maar opeens riep Janus Scheepers tegen Jan "Jan de hond zit in het kippenhok" Jan rende naar het kippenhok en de rest lag in een deuk van het lachen. Na het rooien van de bloembollen werd er een feest gehouden op de boerderij en werd het bollenlied gezongen. De bloembollenteelt heeft niet altijd wat opgeleverd. Op een zekere dag hadden de koeien gegeten van de bespoten bloembollen en er zijn toen 4 of 5 koeien aan doodgegaan wat een enorme strop was. De percelen met gladiolen zijn later weer als landbouwgrond in gebruik genomen

De kinderen.

Op deze boerderij groeiden Jan 27 januari 1938, Joop 18 juli 1939, † 12 mei 2020, (doodgeboren meisje 21 november 1941), Gerard 15 oktober 1942, Rinus 22 december 1944 en Annie 8 november 1947 op. Zodra de kinderen oud genoeg waren moesten ze helpen op de boerderij zoals eieren poetsen, melken, knolgroenplukken, aardappelen rapen, bieten schoffelen en opeenzetten, hooien, graanoogsten en dorsen.

Na de bollenteelt werd het echte boerenbedrijf weer opgepakt en hielpen Joop en Gerard na hun lagere school vader op het bedrijf. Jan echter had tot teleurstelling van zijn vader geen boerenhart. Hij was wel technisch en gaat naar de ambachtsschool in Weert. Ook was hij veel in de natuur te vinden en

V.l.n.r. Annie, Bep, Jan, Rinus, Jan (jr.), Gerard en Joop

een van zijn hobby's was jagen. Hij pachtte ook de grond van zijn vader om deze te kunnen bejagen. Vader Jan zette weleens een strik om een wild konijntje te vangen. Jan trof bij inspectie 'n strik van vader aan en deed er een sigaar in. Toen vader thuis aan tafel zat met de sigaar in zijn borstzak werd er door Jan gezegd "Je rookt nog goede sigaren" Antwoord vader: "stik".

Jan volgde na de ambachtsschool nog diverse technische avondcursussen en werkt bij enkele technische bedrijven. Hij trouwt met Corry Snijkers (†28-6-2021) uit Geldrop en gaat verder zijn eigen weg. Hij koopt industriegrond in Maarheeze en ontstaat "Jan Reiling B.V./Demag hijs- en aandrijftechniek Maarheeze, waar zijn zoon Han nu de scepter zwaait.

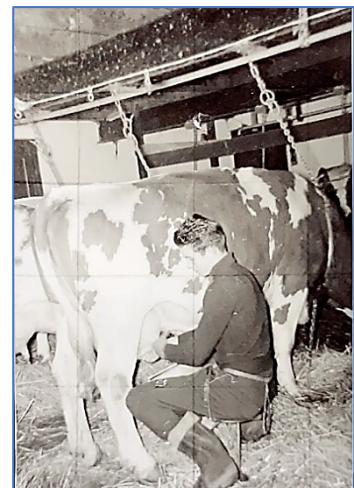
Joop en Gerard gaan naar de landbouwschool in Maarheeze en hebben meer met het boerenbedrijf van vader en zijn daar zeer actief in. In het begin van de jaren vijftig werd de eerste trekker aangeschaft door vader Reiling. Een frees, mestverspreider en grasmaaibalk volgden. Nog later kwam er een tractor met daarop een kraan. Om dit alles te gelde te maken werd er ook elders gewerkt en zie het startsein was gegeven voor het latere loonwerkbedrijf Gebr. Reiling en nog later Reiling Sterksel B.V.

Joop en Gerard gingen zelfstandig verder. Midden jaren zestig werd er een loods gebouwd op het perceel naast de boerderij "Het Chijnsgoed". Joop trouwde met Maria de Vries (†17 november 2018), en gaan bij het bedrijf wonen. Later bouwden zij een huis aan de Pastoor Thijssenlaan

Rinus doet naast zijn loodgieterswerk zowel 's morgens als 's avonds de koeien melken zodat Joop en Gerard zich volledig op de werkzaamheden in het bedrijf konden richten.

Gerard trouwt met Nellie van Stipdonk en gaan op de boerderij "Het Chijnsgoed" wonen.

Annie gaat werken bij de gemeente Maarheeze en verkast na 3,5 jaar naar de gemeente Maarssen. In 1973 trouwt zij met Johan en gaan in Heeze wonen.

Melken met de hand

Verhuizing naar het Turfven.

In 1968 kocht vader een perceel met enkele kippenhokken aan het Turfven. Iedere morgen fietste hij vanaf "Het Chijnsgoed" naar het Turfven. Hij hielp mee aan de bouw van het woonhuis voor Rinus en Diny die daar na hun huwelijk in 1970 gingen wonen.

Er werd nog een nieuwe loods bijgezet waarin een voorziening werd getroffen voor bewoning.

In 1972 verhuisden vader en moeder naar het "Turfven". Vader fietste nu dagelijks van het Turfven naar "Het Chijnsgoed" en verleende hand en spandiensten in het bedrijf.

Oma met de kleinkinderen

zondagmorgen vond ze het leuk, dat kinderen en kleinkinderen op de koffie kwamen. Ook Sinterklaas werd niet overgeslagen.

Jan en Bep aan het Turfven

Helaas heeft Jan op het Turfven niet lang van zijn oude dag mogen genieten. Op 15 juli 1975 is hij van ons heengegaan. Zijn vrouw Bep had het op haar stekkie prima naar haar zin. Op

In het jaar 2000 wordt zij opgenomen in Martinus te Weert waar ze op 94-jarige leeftijd op 17 augustus 2001 is overleden. Ze zijn beiden begraven op het kerkhof aan de Averbodeweg te Sterksel.

Dochter Lena

Familie Noordman - Reiling

Door Gerard T.J. Noordman.

Lena was de oudste dochter van Johannes Reiling en Catharina Balk. Over de jeugdjaren die mama in Rijswijk heeft doorgebracht is nauwelijks iets bekend. Wel heeft zij vaak verteld over de verhuizing met de stoomtrein en het vee melken en voeren in de trein, samen met broer Jan.

Wat Lena Reiling heeft opgeschreven over de 'emigratie'

Citaat "In 1922-April verhuisde de familie Reiling van Delft naar Sterksel, met de stoomtrein, met koeien, bonte varkens, huisraad. 't Was in dien tijd een ware emigratie, maar de ondernemingsgeest van Pa Reiling bracht hun ertoe. De boerderij in Delft werd verkocht vanwege de uitbreiding van stad en wegen. De eerste jaren waren niet zo gemakkelijk daar wij de wijze van gemengd bedrijf nog veel moesten leren, maar door hard werken met het hele gezin is het allemaal goed gegaan. De aankomst op Sterksel was vreemd. De eerste aanleg was bij van Berlo die woonde achter Huize Sorga, waar we ontvangen werden met roggebrood met gebakken spek. In Sorga was de 1^e intrek daar er nog geen boerderij stond. De zwartbonte koeien werden zolang in de stallen geplaatst achter Sorga, nu Ekelhof. Twee jaar later kocht pa Reiling de boerderij van Toontje Noten, bouwde er zelf nog stallen en schuren bij" Zodra er een vereniging voor vrouwen werd opgericht werd ik er lid van, ik ben daar vele jaren voorzitter van geweest".

Einde citaat

In de beginjaren was het nog flink behelpen, er was al wel elektrisch licht van de NV Maatschappij de Heerlijkheid. Deze werd bediend door Neel Hikspoors. De machinekamer werd later de woning van de familie Strauven. Het water moest uit de eigen put gepompt worden'.

Lena heeft de eerste jaren op Sterksel veel gecorrespondeerd met haar vriendin. Haar brieven zijn in de loop der jaren weer terecht gekomen bij onze familie. Hierbij een van de vele brieven. In de bijlage volgen nog enkele kopieën van de brieven.

Utrecht 31/5 1923

Beste Marie

Uitendelikh zal ik je brief eens
beantwoorden. Op de eerste plaats
bedankt voor de felicitatie op mijn
verjaardag. Ik heb nogal een ge-
heiligte verjaardag gehad.

Heb je mijn niet al gesproken of
niet, dan heb je zeker die kaart
uit Boekman post ontvangen nu zeg
dat is me ook in reisje toe waren
tot ons hemd toe. Het was
verschrikkelijk zo als het regende en
door de regen waren we nog in de ver heerde
weg op gegaan over de terug weg hebben
nog 6 uur over gefietst en we waren
om half elf 's avonds thuis.

Maar als het goed weer was geweest
was het heel mooi hoor maar
het is wel te ver om op een
dag te doen.

Hoe Lena Gerard leerde kennen?

Het was Gerard Noordman al direct opgevallen dat die nieuwe boer uit Delft, Jan Reiling, een paar mooie dochters had mee gebracht. Hij was dan ook niet al te beroerd om er maar direct kennis te gaan maken bij huize Sorga en zocht vriendschap bij Jan Reiling. Al snel bleek dat hij een oogje had op Lena.

Lena is de melkbussen aan het uitspoelen

In de winter als er ijs was dan gingen Lena en Gerard samen schaatsen op het

Platvoetje. Ook als er op Sterksel een uitvoering was op Providentia of in het oude kerkje, dan zouden ze daar samen graag naar toe gaan, maar helaas dan, want 's middags was de uitvoering voor de vrouwen en 's avonds voor de mannen.

Als oudste, 17-jarige, dochter van boerke Reiling, moest Lena al flink meehelpen op de "tijdelijke" boerderij, evenals broer Jan en zus Toos. De familie woonde tijdelijk in een gedeelte van huize Sorga, maar het vee stond tijdelijk in de daar achter gelegen boerderij van, van Berlo, een aandeelhouder van NV Maatschappij de Heerlijkheid Sterksel. Alles bij elkaar heeft deze tijdelijke situatie zo'n anderhalf jaar geduurd, want daarna kon de familie Reiling verhuizen naar de boerderij van Toontje Noten, vooraan op de Vlaamseweg, waar later familie Peeters ging wonen.

Gerard Noordman was in 1919, met zijn ouders en twee broers Herman en Bernard, op Sterksel komen wonen. Zij gingen wonen in Huize Laus Deo aan de Dreef en kochten een boerderij halverwege de Vlaamseweg. Gerard was 16 jaar toen hij op Sterksel kwam en

Huize Welgelegen

runde vanaf dat moment geheel zelfstandig de boerderij op de Vlaamseweg. Twee jaar later kocht opa Noordman grond aan de weg naar Maarheeze en bouwden daar eerst een stal, later werd er een koeienstal met hooizolder bij gebouwd met een klein woongedeelte voor de knecht, Perian Sack.

Alvorens Gerard en Lena er konden gaan wonen werd het woonhuis aan de voorkant uitgebreid en kreeg de boerderij de naam Welgelegen. De boerderij halverwege de Vlaamseweg was al eerder verkocht aan J. Snel die vanuit Zuid-Holland naar Sterksel verhuisde.

Gerrit Noordman en Lena Reiling rechts op de foto.

Lena aan het melken en broer Karel kijkt toe

vnr. Opa Reiling, Gerard, Lena, opa Noordman, zittend opoe Reiling en oma Noordman.

Trouwfoto van Lena en Gerard met beide families en pastoor Thijssen

Op 22 juli 1930 trouwden Lena en Gerard Noordman. Zij gingen wonen op Welgelegen, de witte boerderij tegenover de smid aan de tegenwoordige Pastoor P. Thijssenlaan. Het was inmiddels een complete boerderij voor een gemengd bedrijf, met kippen, varkens en koeien, maar naast de weilanden ook rogge, haver, aardappelen, bieten en knolgroen enz. Gerard en Lena kregen samen 9 kinderen, zes meisjes en drie jongens. Dirk 1931, Toos 1933, Corry 1934, Jo 1936, Leny 1938, Maria 1939, Liesbeth 1943, Jan 1946, Gerard 1948. Ons mam was een lief, zachtaardig en sociaal mens.

Het Leven op Welgelegen

Langs de lange oprijlaan stonden/staan grote Amerikaanse eiken. Aan de linkerzijde van de woning lag het "blekie" met het washok in de "oudste stal" met openslaande deuren naar het grasveldje en de regenput. Daar werden elke dag de melkbussen gereinigd. In de beginjaren werd daar kaas gemaakt, dat kenden zij goed want dat deden zij thuis in hun jeugd jaren ook al. De kaas werd aan huis verkocht, maar een knecht ging er ook mee naar Helmond, Mierlo, Weert, om kazen te verkopen. In de Tweede-Wereldoorlog werd er weer kaas gemaakt. Opoe kwam elke dinsdagmiddag te voet naar ons om sokken te stoppen.

v.l.n.r. Lena met dochter Corry, tante Fie met Dirk (L) en Toos (R), tante Toos.

Zodra wij, de kinderen van Lena en Gerard, naar de lagere school gingen, konden wij na schooltijd en in de vakanties allemaal, van jong tot oud, meehelpen op de boerderij. Het was in die tijd bij ons dan ook niet anders dan bij andere boerenbedrijven. Het waren toen moeilijke tijden, de dertiger jaren waren de crisisjaren. Na de crisisjaren brak op 10 mei 1940 de Tweede Wereldoorlog uit. Twee dagen later was het Pinksteren en deed Toos, de oudste dochter, haar eerste Heilige Communie.

's Middags kwamen verschillende Hollandse soldaten aan de deur vragen om burgerkleding. In die oorlogsjaren waren er "losse" en "vaste" onderduikers in huis. Er hebben zes Engelse soldaten een half jaar lang op Welgelegen gewoond. Zij brachten na hun nachtdienst thee op bed bij mama. Ook zijn er twee gerepatrieerden uit Den Haag een poosje in huis geweest. Onze Jo kreeg chocolade van de militairen omdat ze alleen en te voet van Hemelrasten was gekomen. Nog lang na de

vinr|Liesbeth, Toos, Pa, Corry, Jan, Leny, Dirk, Ma, Gerard, Jo, Maria.

De oogsttijd, graan dorsen, Lena had net koffie gebracht.

oorlog waren het moeilijke jaren. De prijzen voor de producten waren zeer laag. Zo was bijvoorbeeld de prijs voor melk wat de boeren kregen, 5,5 tot 6,5 cent per liter, biggen brachten ca. 20 gulden op. Het was in die tijd nog allemaal handwerk en werken met het paard, een Belgische knol. Het paard werd voor alles ingezet, zo ook voor het maaien van de graanvelden. Op de maaimachine zat pa altijd kort bij de maibalk om

schoven af te leggen, de jongste moest dan het paard mennen, zo kort mogelijk langs het koren was de opdracht, zo niet dan deed pa een ruk aan de teugels en gromde hij wat. De landbouw- mechanisatie begon pas in de vijftiger jaren op gang te komen. Toen werd de eerste tractor het erf Noordman opgereden, een groene tweede hansje met drie versnellingen. Het ploegen en eggen met het paard was voortaan gedaan. Voor het aardappelen rapen kregen wij één cent per mand, dus een kuiltje in de grond maken en bij elke volle mand een krieltje erin en 's avonds de krieltjes tellen. In ijskoude weersomstandigheden knolgroen plukken was helemaal geen pretje. Hooi van de zolder, door het luik voor de koeien, naar beneden gooien was veel leuker en bij de laatste gaffel met hooi ook zelf mee naar beneden springen in de hooiberg.

In de zomerdag kwamen elk jaar verkenneren of gidzen, jongens of meisjes, die tijdens de grote vakantie op de boerderij kwamen logeren. De meisjes van ons kregen dansles in de keuken, van Dicky Geelen, die bleef dan overnachten bij Sjors Kersten. De tweede dinsdag van september, was het fokvee dag in de wei voor huize Welgelegen. Dan kwamen de beste koeien uit de omliggende plaatsen om gekeurd te worden. Dat was een feestdag voor kinderen Noordman en de kinderen uit de buurt, want er was wat te beleven én er was chocomel en eierkoeken voor ze.

v.l.n.r. Leny, Jan, Corry, Gerard sr., Maria, Liesbeth, Gerard jr. Jo, Lena, Dirk, Toos

De familie Reiling en de familie Noordman bij gelegenheid van het 25 jarig huwelijk van Lena en Gerard, (foto Harry Trouwen)

Hoe het verder is gegaan met de familie Noordman - Reiling.

Pa Gerard en ma Lena.

Gerard en Lena waren de eerste bewoners van huize Welgelegen, met vervolgens hun negen kinderen. In 1958 verliet Dirk (*1931-† 2019) als eerste het ouderlijk huis en trouwde met Nelly. Hij bouwde een nieuwe boerderij aan de Pastoor Thijssenlaan. Vervolgens gingen Toos en Leny de verpleging in en zij gingen elders wonen. Corry (*1934-† 2016) trouwde met Guus (*1935-† 2005) en Jo trouwde met Noud (1935-† 1990) kort na elkaar, zij

vertrokken respectievelijk naar Maarheeze en Aarle-Rixtel. In 1963 verlieten Gerard en Lena huize Welgelegen en gingen met de drie jongste kinderen, Liesbeth, Jan en Gerard, wonen op Heezerweg 5. In dat jaar trouwde Maria met Noud (1938-†2021), zij bleef wonen op huize Welgelegen en kregen daar drie kinderen. Later verhuisden zij naar Valkenswaard. In 1971 trouwde zoon Jan met Leontine, zij namen hun intrek in Huize Welgelegen. Jan werkte al vele jaren mee op de boerderij en volgde zijn vader op. In datzelfde jaar 1971 ging Liesbeth bij Leny wonen in Geldrop. Gerard trouwde met Nelly en ging in Valkenswaard wonen, totdat de gemeente Maarheeze in 1977, voor de

Vier geslachten: Opoë, Tante Lena, Jo Raaijmakers-Noordman, Lenette Raaijmakers.

eerste keer op Sterksel, bouwkvavels beschikbaar stelde. Zij bouwden hun huis aan de Schutboei. In 1976 gingen Lena en Gerard wonen in een aanleunwoning van huize Gagelbos in Eindhoven. Zij mochten daar nog vele mooie jaren doorbrengen.

22 juli 1980, het 50 jarig huwelijk van Lena en Gerard, met het hele gezin voor huize Welgelegen

In 1980 op 22 juli vierden wij met de hele familie het 50-jarig huwelijksfeest van onze ouders. Het was een onvergetelijk feest en voor de familiefoto samen naar Welgelegen. Papa en mama hebben de 60-jarige trouwdag helaas niet samen mogen bereiken. Een maand voor de 60 jarige huwelijksdag, op 20 juni 1990, is onze pa overleden op 86-jarige leeftijd. Ons mama is drie jaar later overleden op 19 oktober 1993, zij mocht 88 jaar worden.

Geraadpleegde bronnen.

"Wel en wee uit de familiestee van de familie Rehling, Rijling en Reiling", door Mario Maas. Brieven van Lena aan vriendin Marie. Handgeschreven feiten en ervaringen door Gerard senior. Genealogie de familie Noordman, januari 1996 door Antoon Noordman. Gegevens en citaten via Wikipedia - oude kranten. Gegevens en foto's uit collectie Gerard T.J. Noordman. Inbreng familieleden en becommentariëring

Nog één brief dan van ons moeder aan haar vriendin Marie

Stekelst Maart 1951

Beste Marie

Je zult wel zeer opprim' een brief van
mij. Je ik hoorde juist gisteren moe
dat je vast rust moet houden. Je hadde
thuis een brief van je moe ontvangen.
Nu Marie! dan kunnen we goed bij
elkaar gaan liggen want ik moet ook
rust houden. Dus kom jij maar naar
ons toe dan zullen we dat wel uithouden.
Damen, ik behoeft niet den gehele dag
te liggen hoor! Je zult ook het meeste
rust behoeft hebben dat we in blijde
verwachting zijn. Dus ik denk wanneer
je naar Rome zij met drieën zijn, vond
je dat niet leuk?

Goed komt mij o m wat helpen.
Vader, makas wij het uithouden. Het althit
het moer, wij begint nu al wat te
komen. In alle gast hart aan't op
het pondt voor licht moer op. Stekelt.
Tot de wegen komt grote verandering in
toe. Zal men het gezond en hard sing.

Marie ook moest ik vragen
of je vader. Soms nog haas nodig
heeft. Want we hebben er. Hoe veel
liggen. 't Is alle maal poffette
moer. haas affijn. praag het
maars en dan. Schrijf je
me wel 'ns terug nu dag
tot thans allen gegewe

van de familie

Rekening

Je maer maar vooral van mij

Dochter Wies

Familie Trouwen - Reiling

Door Mario Maas

Louise (Wies) Reiling is geboren op 30 dec. 1906 in Rijswijk. Wat ze in haar jonge jaren heeft gedaan is ons niet bekend. We hebben wel een artikel in het Eindhovens Dagblad gevonden.

GELDROP. Voor het examen coupeuse-leerares, te Eindhoven gehouden, slaagde mej. L. Reiling te Sterksel, die haar opleiding genoot bij mej. M. Rink, alhier.

Eindhovens Dagblad 10-1-1936

Ze deed naaiwerk bij o.a. familie Bongers. Met Sterkselkermis in 1939 mocht kleine Piet (later pater) met haar hierna toe en gingen samen in de draaimolen.

Op 12 augustus 1940 is Wies in Heeze getrouwd met Harrie Trouwen. Ze was toen 33 jaar en Harrie 37 jaar. Ze zijn in Heeze gaan wonen, tegenover de Molen St Victor.

Als ik terugdenk aan tante Wies en ome Harrie zie ik steeds een leuke oom en tante zonder kinderen maar wel een leuke hond Victor, een zwarte cockerspaniël, die heel goed luisterde, 's morgens de krant uit de brievenbus haalde en zelfs op verzoek voor ome Harrie een zakdoek uit de kast haalde

Tante Wies en Victor

Tante Wies die altijd drukdoende was met de tuin en de glazen kast, waarin groente en fruit gekweekt werden en de uit Joegoslavië meegebrachte oleanders overwinterden.

Ook denk ik terug aan de momenten dat ik mijn fiets daar in de schuur mocht neerzetten als ik met de trein naar de politieschool in Doenrade ging. Leuk als ik weer terugkwam en

ontvangen werd door tante Wies met een kopje koffie met iets lekkers erbij. Deze gang van zaken zullen meerdere neven en nichten zich kunnen herinneren.

Ome Harrie was een uitstekend fotograaf, die de kunst verstond veel familie-en pasfoto's te maken, te ontwikkelen en af te drukken. Veel familieleden en anderen maakten hier gretig gebruik van. In zijn werkzame leven was ome Harrie actief in de molenaarsbond

Vroege kabouter

P. H. J. TROUWEN
. geen asbak

TOEN DE heer P. H. J. Trouwen in 1950 met 8000 stemmen (waarvan 10 procent uit zijn dorp Heeze) tot lid van Provinciale Staten werd gekozen, zei een K.V.P.-er bij de kennismaking in Den Bosch: „O, bende gij Trouwen... da'g'oe eige nie schoamt". Trouwen vertegenwoordigde als enige de „Vrije Middenstandslust". Mede-kandidaten had hij niet kunnen krijgen. Iedereen schaamde zich. Zijn scheurmakerij was in het toenmalige Brabant geen gewoon, maar een grof schandaal. Verschillende kranten hadden zijn verkiezingsreclame geweigerd.

Bij de herdenking van het honderdjarig bestaan van de Provinciewet schrok de molenaar uit Heeze zich een ongeluk. Alle K.V.P.-ers (en dat was negentig procent) in een „slipjas" en hij in een gewoon colbertje. Gelukkig hadden ook de andere minderheden van geen „tenue" geweten.

P. H. J. Trouwen is twintig jaar in de oppositie geweest. Als voorzitter van de R.K. Molenaarsbond „Sint Victor" (contra den N.C.B. en haar coöperatieve bolwerken) en vooral in de gemeenteraad van Heeze, waarvan hij 35 jaar lid is geweest. Slechts vijf jaar — en dat waren juist de moeilijkste, namelijk '40-'45 — was hij wethouder. De raad was aan de kant gezet en Trouwen had tegenwicht te geven aan de N.S.B.-burgemeester. Die heeft hij vlak voor de bevrijding hoogst per-

soonlijk aan de kant gezet. Hij is toen een week zelf burgemeester van Heeze geweest à raison van het toen geldende wethouderssalaris van vier guldentjes.

Hij zegt: „De massa ziet de leider van de oppositie als een wringer, omdat zij geen verstand heeft van politiek. Maar de oppositie is onmisbaar. Zij laat de keerzijde van de medaille zien. Zij heeft veel werk, moet het heel goed zeggen, beschikt over minder informatie dan bijvoorbeeld de wethouders en krijgt er 0,0 cent voor.

Je moet ontzettend uitkijken dat ze je niet inkapselen. In de staten is me dat gebeurd. Nadat ik op een K.V.P.-er had gestemd bij de verkiezing van de Eerste Kamer, haalden ze de buit binnen. Maar op hun kandidatenlijst kwam ik onderaan te staan. Trouwen was buitengewerkt".

Trouwens vertelt mij dit allemaal, met de spaniel Victor aan zijn voeten, in de plantenkas die hij eigenhandig in zijn tuin tegenover de molen heeft gebouwd.

Daar staan oleanders in zes verschillende kleuren en rode paprika's, gegroeid uit stekjes en zaadjes die hij heeft meegebracht uit zijn geliefd vissersplaatsje aan de Adriatische kust. Al vijftien jaar trekt hij de halve zomer naar Zuid-Slavie, vooral om er met fuiken paling te vangen. (Zelf roken gaat best). Die reizen, het contact met de mensen

daar, het botanisch knutselen in zijn tuin (hoe moeilijker hoe liever) hebben hem een enorm gevoel voor relativiteit gegeven.

Als ik zeg, dat hij in de vijftiger jaren een vroege kabouter in Brabant is geweest, lacht hij bevestigend.

„Ik zit 's avonds voor de televisie en dan zie ik ze allemaal terug, de ridders waarmee ik vroeger als molenaarsvoorzitter rond de tafel zat. In Den Haag, Den Bosch of Utrecht. En als ik dan denk aan wat ik van ze weet... Haha, prachtig is dat".

Trouwen komt niet terug. Niemand wilde het geloven tot de kandidaatstelling het uitwees. Hij zal ontbreken op de afscheidsvergadering. „Voor mij geen verzilverd asbakje", zegt hij duidelijk zonder spijt.

Hij wijst op de oleanders. „Kijk, als ze volwassen zijn, dan zet ik ze... och nee, ik kom tijd tekort. Over twee jaar ben ik zeventig".

St Victor en met zijn vriend Paul Wemering in de politiek van Heeze. Zij zorgden vaak voor schermutselingen in de gemeenteraad hetgeen moge blijken uit diverse krantenberichten uit die tijd.

Joegoslavië.

Ga ik verder met de tweede thuishaven van Tante Wies en ome Harrie: het Joegoslavische Ika. Hij vertrok in de vroege ochtend naar hun "stekkie". Tante Wies reisde hem dan na met de trein.. Samen kwamen ze dan terug als de herfst in zicht kwam. Samen hadden ze hun sociale contacten met de plaatselijke bevolking. Hij hield zich vaak bezig met het zetten van fuiken in de Adriatische zee. De paling die hij ving rookte hij dan in een oud olievat.

25 jaar vakantie in Joegoslavië

Zie bijgevoegd artikel uit een plaatselijke krant van 19 april 1978 bij gelegenheid van het 25ste jaar dat het echtpaar hun vakantie daar doorbracht

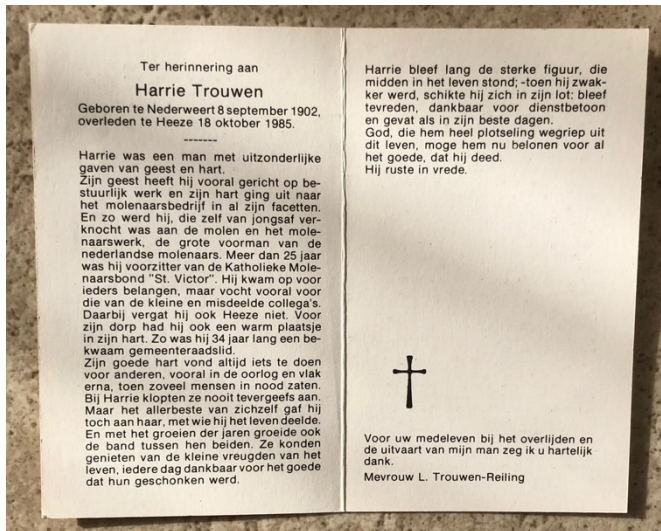
In de zomer van 1969 bracht ik samen met Tiny enkele weken door op de plaatselijke camping en bezochten daar enkele keren Ome Harrie en Tante Wies in hun vertrouwde omgeving en het werd ons toen duidelijk, waarom ze zich daar thuis voelden

Ome Harrie en Tiny

De tijd verstreek en het echtpaar werd ouder en belandde in de herfst van hun leven. De gezondheid van ome Harrie werd broos. Het echtpaar Nevinka en Branco Bacic waar ome Harrie en tante Wies veel van hun tijd in Ika hadden doorgebracht besloten naar Heeze te komen om hun vrienden nog een keer te

bezoeken. Tijdens hun treinreis naar Heeze is ome Harrie overleden. Nevinka en Branco verbleven nog enige tijd bij tante Wies en keerden terug naar hun woonplaats.

Tante Wies had nog maar een wens. Ze wilde nog een keer terug naar de plek waar ze jaren met ome Harrie hun vakanties doorbrachten en samen met Nevinka en Branko en hun verwanten herinneringen op te halen. Zij benaderde diverse neven en nichten en de keuze viel op mij. Op 11 september 1986 vertrok ik met Tante Wies met de trein naar Ika. Het was voor haar een onvergetelijke tijd met Nevinka, Branko en talloze bekenden.

Op 2 november 1987 is Tante Wies overleden

Meubilair uit de erfenis van tante Wies, Dit bankstel en stoelen staan nog steeds in de kamer bij nicht Jo in Aarle-Rixtel. Zij was petekind van tante Wies en heeft de hele inboedel geërfd, alles moest wel worden meegenomen.

Joegoslavië '86

"Jij bent
niet meer hier
Tante Wies

Doorgoed ben je
heengegaan.
Je bezige handen
liggen nu stil.

Je voeten zullen niet meer gaan. Je
lampekappen, je borduurwerkjes, ze
worden niet afgemaakt. Wie zal je
rozen snijden? Je peren, perziken,
appels en kersen plukken? Wie zal de
druivenranken snoeien? De zorg voor
de bloemen en zaadjes, wie neemt
het over? Je deur gaat niet meer
open voor de velen, die even bij je
binnenwipten. Altijd waren we
welkom. Je leefde mee, luisterde en
verwende ons. Je gaven zijn niet
te tellen!"

- Waar liefde en genegenheid heerst
is het goed om thuis te komen -
tante wies, bedankt, fijn dat je er was!

Dochter Toos Reiling

Door Gerard T.J. Noordman.

Tante Toos werd op 3 december 1909 in Rijswijk geboren als het vierde kind in het gezin Reiling-Balk en het derde meisje. zij is op 30 augustus 2003 in Geldrop overleden. Tante Toos is nooit getrouwd geweest maar ging als zelfstandige vrouw door het leven.

Tante Toos en Opa Reiling aan het werk

Tante Toos was nog maar net 13 jaar toen de Reilingen naar Sterksel kwamen, maar in Delft had ze toen al gewerkt bij de familie van Leeuwen. In Sterksel ging ze de kok meehelpen in het Grand Hotel Sterksel. Na het faillissement van de N.V. de Heerlijkheid moest tante Toos, zoals iedereen op een boerderij, meehelpen in het huishouden en op de boerderij. Zij heeft mee geholpen met de verhuizing naar Vlaamseweg 4, zij heeft regelmatig haar zus Lena geholpen die inmiddels kinderen

had gekregen, zij heeft van kortbij ook de bouw van Hemelrasten mee gemaakt.

Broer Jan heeft verkering gekregen met Berta (Bep) Lenssinck. Dat had ook tot gevolg dat tante Toos verkering kreeg met Dorus Lenssinck. Het is niets geworden.

Aan het einde van de tweede wereldoorlog verbleef de Engelsman Dick Rogers nog enige tijd op Hemelrasten. Zie ook blz. 42. Maar hij ging terug naar Engeland.

Familie Lenssinck met 2e van links Ome Jan

Tante Toos als jong meisje

vlnr. onbekende, tante Toos, Dirk en Corry op Welgelegen

Tante Toos 2e van links, Dorus Lenssinck 3e van links

Maar inmiddels vond Toos dat de tijd was aangebroken voor een eigen boerderijtje. Zij wilde kippen gaan houden, van die mooie witte, maar waar! Aan de Albertlaan lag een mooi perceel, waar ook zus Fie en zwager Jack Maas een huis wilden gaan bouwen. Maar om in het buitengebied te mogen

Tante Toos met haar kippen, op de achtergrond het huis van tante Fie en ome Jack

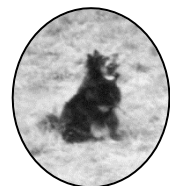

de piano van tante Toos

bouwen en dieren te houden, dan moet je tenminste één hectare grond hebben en daarvoor waren de percelen net te klein. Geen probleem voor de ondernemers in spé, gewoon de Ten Brakeweg wat opschuiven en er was zo, voor ieder, een hectare grond. Tante Toos kon vooruit met haar legkippenbedrijf met vrije

uitloop. Ze liet er een mooi houtenhuisje bij bouwen en ging daar op haar eigen wonen. De grond die zij zelf niet nodig had werd verpacht aan haar broer Karel. Toos kocht een piano voor in de kamer zoals in zoveel huizen destijds, om daar lekker op te kunnen spelen, maar kon ze dat ook?

Tante Toos ging regelmatig op bezoek naar haar moeder maar ze nam ook een hond voor wat gezelschap, ze noemde die Prinsje. Toen die doodging kwam er een nieuw Prinsje, en de volgende en de volgende allemaal Prinsje. Om er wat bij te verdienen ging tante Toos nylons en later ook panty's stoppen, oftewel de 'ladders' in de nylonkousen ophalen. Zij was daar erg goed in en het leverde weer wat extra centen op. Tante Toos had wel meer zinvolle bezigheden, zo heeft ze twintig jaar lang zuster Beunen, de wijkverpleegster op Sterksel, geholpen bij het consultatiebureau voor baby's en kleine kinderen. Het inschrijven en het wegen van de baby's was daarbij het werk van tante Toos. Volgens overlevering heeft zij in al die jaren 523 pasgeboren kinderen ingeschreven en gewogen.

Opoë en tante Toos in de goeie tijd op de bank bij Hemelrasten

Tante Toos was wel iemand die van gezelligheid hield en graag bij een feestje was. Toen nog in de tijd dat zij thuis op Vlaamseweg 4 woonde, waren er weer nieuwe mensen komen wonen aan de Vlaamseweg. Al snel vormden de jongelui een gezellige vriendengroep die niet graag een feestje oversloeg. Zij noemden dat dan we gaan "de kast verzetten", later bleek dat een uitdrukking van opoe te zijn. De "club" was erbij als er een feestje was in de straat of in het dorp. Zij waren ook paraat als de KVO een fietstocht gepland had, zij fietsten dan wel vaak verkeerd om elders in het café "koffie" te gaan drinken. Nee ze zaten nooit aan de bar! De club was ook bij de gym, weliswaar dames en heren apart. Maar

vl.nr. de heren Snel, Derks van Dijk, Gerrit Beenders, Thieu Beenders, Reiling. De dames Lommese, Snel, Toos Reiling, Corrie Reiling, To Beenders, Grada Beenders, Derks.

later werd gezegd dat er altijd scheten werden gelaten, alleen is nooit duidelijk geworden of dit bij de mannen of de vrouwen was. Jaren achtereen werden alle verjaardagen van de clubleden gevierd. Echter Tjeu van To Beenders had niets laten weten toen hij 50 jaar werd. Toen hij 51 werd ging de club met kaarsen in de hand door de regen en met "Vader Abraham" naar het huis van Tjeu Beenders om daar "de kast te verzetten". Als tante Toos jarig was kwam de hele club op haar verjaardag. Met z'n allen in het kleine huisje was dan wel wat krap en vaak moest dan letterlijk de kast verzet worden. De club is heel lang blijven bestaan, zolang er maar genoeg waren die heel lang leefden.

Ome Karel aan het ploegen met paard op de gepachte grond van tante Toos.

Toen de verzorging van haar kippenbedrijf toch een beetje te veel werd voor haar, heeft tante Toos de kippenhokken leeg gemaakt en na een opknapbeurt een andere bestemming gegeven; zij verhuurde de voormalige kippenhokken als vakantiehuisjes en dat leverde mooi wat centen op. Vele jaren later was het Jantje van tante Bertha die de grond en gebouwen achter de woning overnam van tante Toos. Van een van de gebouwtjes is een jachthut gemaakt met biljart en zwembad.

Jan woont er nog steeds.

In 1956 gebeurde er iets ernstigs met Opoe, zij kreeg een herseninfarct en raakte halfzijdig verlamd. Al in het ziekenhuis vroeg Opoe aan tante Toos: "mag ik nu bij jou komen wonen?". Ja, was onmiddellijk het antwoord en Opoe ging bij tante Toos wonen. Zij werd daar prima verzorgd door tante Toos met buurvrouw tante Fie. Middels een belletje wist tante Fie dat ze even moest gaan helpen. Maar ook de hulp van zuster Beunen mag hier niet vergeten worden, zij heeft de twee zussen al die jaren veel ondersteuning gegeven. Gezien de omstandigheden was opoe erg tevreden met haar nieuwe omgeving en zij kreeg veel bezoek.

het huisje van tante Toos aan de Albertlaan

van kippenhok naar vakantiehuisje

Opa was op Hemelrasten blijven wonen, ome Karel en tante Corry hielpen hem waar nodig was, maar hij kwam wel iedere zaterdag en/of zondag bij Opoe op bezoek. Verschillende broeders van Providentia, waaronder Broeder Gregorius met zijn Sint-Bernard hond, waren trouwe bezoekers bij opoe en tante Toos. In de vakantietijd kwamen regelmatig familieleden uit Holland, zoals de dames Rien en Lena de Wolff, Marie en

Jan van Wijk, Joop en Agaat Daalmeier met Joop jr. Zij konden voortaan allemaal logeren in de verbouwde vakantiehuisjes van tante Toos.

Na een druk leven met de laatste jaren een enorme beperking, is opoe op 8 januari 1966 in alle rust gestorven. Zij is 84 jaar geworden en heeft de laatste 10 jaar bij tante Toos gewoond kreeg daar een goede verzorging van haar twee dochters Toos en Fie.

Nadat opoe gestorven was heeft tante Toos nog een aantal jaren parttime gewerkt op de linnen- en naaikamer bij Providentia. Via een 'eigen' hekje van het geheel afgesloten terrein, kon zij door het bos, binnendoor naar haar werkkamer. Met deze baan spaarde ze alsnog voor haar pensioen, ze hield daar zo om en nabij de fl.50,00 per maand aan over. In 1974 is tante Toos op 65-jarige leeftijd naar Geldrop verhuisd. Op de Ritsaertlaan had ze een mooi appartement en kreeg daar weer nieuwe kennissen maar ook de familie van Holland wist haar gastvrijheid ook in Geldrop weer te vinden. Tante Toos had het goed naar haar zin en heeft daar ruim 20 jaar zelfstandig kunnen wonen.

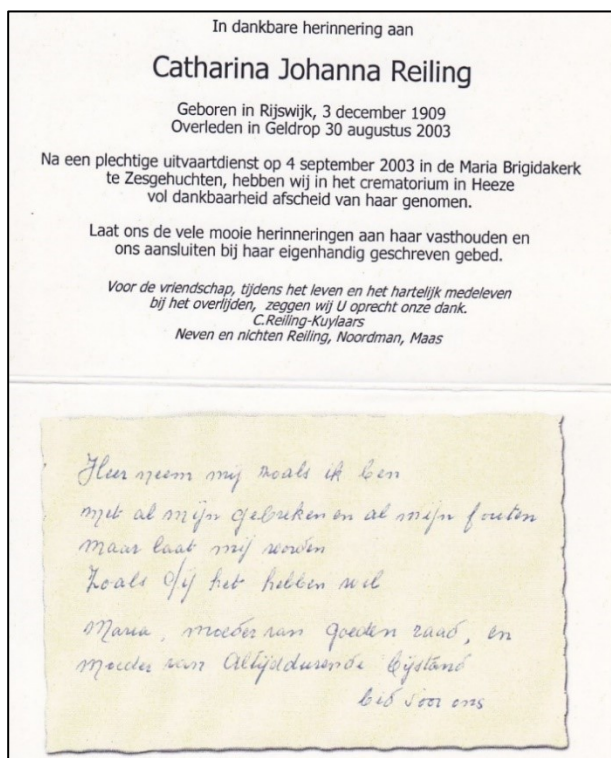

Joop en Agaat Daalmeier en tante Toos op het balkon in Geldrop

In mei 1996 vond tante Toos het tijd worden om naar een verzorgingshuis te gaan. Nicht en naamgenoot Toos werd gevraagd om haar bij deze overstap te helpen. Toos zat in de bejaardenzorg in Eindhoven en kende de nodige begeleiding die hierbij nodig is. Het was voor tante Toos een prettige tijd in Josephine hof. Na enkele jaren ging haar gezondheid langzaam achteruit en had ze meer verzorging nodig. Nicht en petekind Leny ging in die laatste fase iedere middag helpen bij het eten.

Tante Toos was zich er heel goed van bewust dat het einde naderde en ze had haar wensen

voor na haar overlijden mooi op papier gezet, evenals haar eigen bidprentje. Op 30 augustus 2003 is tante Toos op 93-jarige leeftijd overleden. Het was een plechtige uitvaartdienst in de Brigidakerk in Geldrop en daarna de crematie in Heeze.

De 104 spulletjes die overbleven in de kamer van tante Toos in het verzorgingshuis stonden op een lijst om verdeeld te worden onder de neven en nichten. Deze lijst is bewaard gebleven.

Tante Toos en Dick Rogers. Door Mario Maas

In de zomer van 1990 bereikte mij (Mario Maas) het bericht dat een oude oorlogsveteraan, Dick Rogers, die aan het einde van de tweede wereldoorlog enige tijd op Hemelrasten in Sterksel had verbleven op zoek was naar Tante Toos.

Hij was met een vriend vanuit zijn woonplaats in Faringdon (Engeland) een rondreis aan het maken via de kust van Normandie naar Sterksel en kwam uit bij tante Toos, die inmiddels in Geldrop aan de Ritsaertlaan woonde.

Samen met haar en Dick brachten we een bezoek aan Hemelrasten, dat hij meteen terugkende. Op uitnodiging van Dolf Lommerse (locoburgemeester van de gemeente Maarheeze) brachten we een bezoek aan het gemeentehuis en werden daar hartelijk ontvangen.

Dick Rogers keerde terug naar Engeland en deelde zijn ervaringen met de plaatselijke krant in Faringdon.

De ontmoetingen met Dick Rogers kreeg nog een vermeldenswaardig vervolg toen Tiny en ik enkele maanden later bij onze vrienden in Bishopstone (Engeland) waren en Dick Rogers ons daar opzocht.

Hij had ons in Nederland verteld, dat hij bij vertrek vanuit Hemelrasten aan het einde van de tweede wereldoorlog van Opoe Reiling een doosje had gekregen met daarin een halsband van bergkristal.

Dit was volgens Opoe bestemd voor de vrouw van Dick.

Faringdon Folly, September 1990 Page 5

Dick goes Dutch to see Toos again

It took Dick Rogers 45 years to fix himself up with a Dutch treat. Now he's finally made it — a visit to the little Dutch town of Sterksel, near Eindhoven, where he was so well treated as a young soldier during the advance from Normandy towards Germany in the summer of 1945.

Dick, now 84 and a widower, who lives in Coxwell Road, never forgot the kindness shown to him by the lady of the house at a smallholding called Hemelrasten, used as an officers' billet, and where he had to take a number of messages. Her daughter Toos played piano and sang in English to him.

Ever since his return home after the war, Dick corresponded with her nephew, Mario, a former Dutch policeman. But he had never been back, and had never met up again

with Toos. Until last month, that is, when he and another widower friend, Les Bent, also from Faringdon, drove to Holland together on a pilgrimage of memory. Toos, still unmarried, is now 80. When Dick arrived at the house, he was uncertain how to greet her. So he hugged her, and did the continental trick of kissing her on both cheeks. "I don't think she has ever been kissed like that before," joked Mario, who speaks fluent English. "Now you'll have to marry her." In a subsequent letter, Mario addressed the envelope: "Uncle Dick Rogers".

As well as the joy of meeting up again after so long, Dick was also due for a surprise. He was taken to the town hall in Sterksel, where the Burgomaster and his deputy told him he was the only British soldier to return there since the war. "They made a real fuss of me," said Dick, "and presented me with a crested tie and a history of the town."

The only sadness was to see how Sterksel, like any other town, had changed so much in almost half a century. As a soldier, he had been billeted in Whitefathers College. He found it had been demolished, and only waste ground remained. But he was able to visit the military cemetery in the grounds of a mental hospital, which had been taken over by the 81st General Hospital at the time.

Dick served his war with the Royal Hampshire's Royal Jersey Militia (he was not a Jerseyman, but when called to the drafting office on the Isle of Wight, he was sent to make up the numbers when the militia fell short of native-born men). He landed on the Normandy beaches on D Day-plus-one, and was holed up under canvas during the long battle for Caen. His companion for the Dutch trip, Les Bent, served his war in Africa having come out of France at Dunkirk.

Dick retired 17 years ago from business in Faringdon, where he owned Taylor's fish shop, now run by his daughter and son-in-law. He had first come to the town from Kidlington in 1952 as the shop's manager, before buying it out. In his younger days he was well known for his darts prowess, playing in

Faringdon for the all-conquering White Hart team which won the league ten years in succession. He still dons funny hats for the odd performance of his one-man show based on mimicry and impersonations which used to take him to pubs, clubs and other venues all around the county. He is due to do a Worzel Gummidge act at Kingston Lisle in November.

He is also becoming well-travelled. He has already made a trip to Singapore and New Zealand, and is now planning to visit relatives in America. But nothing will be quite as moving and as meaningful as his trip back through the years to say thank you again to Toos of Terksel...

Faringdon Folly september 1990

Zij heeft dat tot haar overlijden regelmatig gedragen.
Wij kregen het doosje met halsband mee en hebben dat aan Tante Toos gegeven. Voor haar overlijden heeft zij dit aan Tiny gegeven, omdat zij daar een goede herinnering aan had,.....

Halsketting van bergkristal

Dochter Fie

Familie Maas - Reiling

Door Mario Maas.

Sophia Maria Reiling geboren te Rijswijk op 8 november 1911.
Trouwde op 28 oktober 1942 te Maarheeze met
Jacob Maas, geboren op 8 november 1916 te Schimmert.

Het paar ging wonen aan de Groenstraat 3 in Someren en
verhuisde op 19 augustus 1943 naar de "bollenschuur" in Sterksel.

Jeugdfoto van Sophia Maria
Reiling

Kantoor van de Maatschappij, later Bollenschuur en weer
later woonhuis

Hier werden Willy 23-7-1943 †20 maart
2021,
John 29-06-1945 en Mario 12-04-1948
geboren

Moeder Fie met Willy

Moeder met Willy en John voor de bollenschuur

Op de geboorte dag van Mario stortte rond 13.00 uur bij het klooster van Providentia een militair lesvliegtuig neer. De piloot, de korporaal leerling-vlieger A. Mensink, kwam hierbij om het leven. Zijn verloofde woonde in Sterksel en hij voerde enkele rondjes boven Sterksel uit om daarna in de fruitbomen bij Providentia neer te storten. Zie het bericht in het Eindhovens dagblad van dinsdag 13 april 1948.

Mario werd op 12 april 1948 om 19.00 uur geboren in de bollenschuur

Eindhovens dagblad 13 april 1948

Willy, John en Mario

Vader Sjaak Maas had aan de Albertlaan een perceel grond gekocht en daarop een huis gebouwd. Op 3 mei 1950 verhuisden het gezin naar de nieuwe woning aan de Albertlaan en daar zagen Riny ,03-08-1950 en Antoon, 19-07-1952 het levenslicht.

Op de achter het huis gelegen grond bouwde Sjaak een aantal gebouwen, waarin kippen en varkens werden gehouden voor eigen gebruik en de eieren werden verkocht als welkome aanvulling op het levensonderhoud. Op de grond werd ook koren verbouwd en later asperges

Huize Maas aan de Albertlaan

Achterzijde woning met de groentetuin

Riny en Mario

Antoon.

Sjaak Maas had zijn werk op de boerderij van het nabijgelegen huize Providentia, alwaar hij ruim veertig jaar gewerkt heeft. Het perceel naast ons huis werd gekocht door tante Toos. Zij bouwde daar een houten huisje en een paar bijgebouwen, waarin zij kippen hield. De eieren verkocht zij ter aanvulling van haar levensonderhoud. Toen haar moeder getroffen werd door een beroerte, nam zij haar moeder in huis en verzorgde haar samen met haar zus Fie, die met haar gezin naast haar woonde.

Boerderij van Huize Providentia

12,5 jaar getrouwd

In april 1955 was het echtpaar Maas - Reiling 12½ jaar getrouwd en mocht vader en moeder met hun vijf kinderen op de foto ter opluistering van deze bijzondere gebeurtenis. De foto werd gemaakt door ome Harry Trouwen.

Het eenvoudige arbeidersgezin Maas-Reiling doorliep alle fases uit het leven en zo kon je vader Sjaak en moeder Fie op een dag samen in 1985 zien in de Flevohof.

Flevohof 1985

Sophia Maria Reiling overleed op 25 juli 1988
Jacob Maas overleed op 28 juni 2002

Zoon Karel

Familie Reiling - Kuijlaars

Door Frans Reiling.

Karel Reiling is geboren op 25 november 1917 in Rijswijk. Hij was de jongste van het gezin van Jan en Cato Reiling-Balk.

Zijn andere broer en zussen waren Jan, Lena, Wies Sophie en Toos.

De eerst vier jaren woonde hij met zijn ouders op de boerderij aan de Brasserskade in Rijswijk. Wegens uitbreidingsplannen werd de boerderij verkocht. In april 1922 is de familie verhuist naar Sterksel. De verhuizing is zeker vermeldenswaard, die gebeurde namelijk per trein. De hele inventaris en veestapel werd in de trein geladen en zo naar Sterksel verhuisd. De koeien werden onderweg gemolken. In Sterksel werden de wagons weer afgekoppeld. De eerste twee jaar woonden ze in Huize Sorga aan de huidige Beukenlaan. Daarna is de familie verhuisd naar de Vlaamseweg nr. 4 in Sterksel.

Karel op een brugje op de Vlaamseweg 4

Bij aankomst van Opa en Opoe Reiling-Balk moest Sterksel nog verder ontgonnen worden. Er woonden toen ongeveer 110 mensen op Sterksel. Er stonden 43 huizen, waaronder 12 arbeiderswoningen. De woningen waren verschillend van elkaar, alleenstaand, twee onder een kap en enkele stallen en schuren van "de Maatschappij", diverse oude boerderijen, de pastorie, Huize Sterksel, het Jachthuis, vier spoorhuizen, het station, twee oude boerderijen met Huize Ekelhof, Grand hotel Sterksel, hotel St. Paul, het kantoor van de Maatschappij (later Bollenschuur), café, timmerbedrijf, een hars distilleerderij - later de smederij, een machinekamer voor elektra, winkel in boerderij.

N.V. Maatschappij de Heerlijkheid Sterksel was druk bezig met het inrichten van het bijna 1700 hectare grote landgoed en het aanleggen van de infrastructuur.

Sterksel moet nog verder ontgonnen worden. Na het faillissement van de Maatschappij, in 1925, zijn de boerderijen, het land en bossen verkocht. Uit bijna alle provincies zijn jonge boeren gekomen om op het nieuw aangekocht land een nieuw bestaan op te bouwen.

Karel heeft, als enige van het gezin, in Sterksel op de lagere school gezeten. De school stond aan de huidige Valentijn. De school had in 1924 drie onderwijzers en 54 leerlingen. Van muziek (maken) moest Karel niets hebben. Samen met zijn zus Toos heeft hij wel piano moeten leren spelen, wat niet zijn beste ervaring was. Het gevolg was wel dat ook zijn kinderen niet geplaagd werden met muzikaal onderwijs.

Of Karel direct na de lagere school naar een lagere land en tuinbouwschool is gegaan weten we niet. Wel heeft hij de landbouwavondschool in Eindhoven gevolgd. Samen met zijn vader Jan heeft hij de boerderij gerund en later heeft hij de boerderij ook gepacht.

Opa Jan werd ouder en ging minder werken. Om dit op te vangen is er gezocht naar een knecht. Een gezamenlijke kennis van de familie Reiling en Kuijlaars, de heer Ansems die kleding verkocht, vertelde dat er in Westerhoven een boerengezin woonde met vier jongens in lange broek, dat betekende dat ze boven de 16 jaar waren. De contacten werden gelegd en zo kwam in 1948 Siraar Kuijlaars op de boerderij werken. Door deze contacten kwam Karel, Corrie Kuijlaars tegen. En daar bleef het niet bij ze kregen ook verkering. Met paard en rijtuig ging hij elke zondagmiddag naar Westerhoven om te gaan vrijen.

Op 6 september 1950 zijn zij getrouwd. Hij was toen 33 jaar en zij 29 jaar oud. Opa Jan was inmiddels 82 en Opoe Cato 68 jaar. Zij bleven op de boerderij wonen.

Corrie Kuijlaars
en
Karel Reiling

*hebben de eer U in kennis te stellen van hun voorgenomen
huwelijk, waarvan de inzegening zal plaats hebben op
Woensdag 6 Sept. a.s. om half tien in de parochiekerk
van de H. Servatius te Westerhoven.*

Westerhoven, Haerestraat 47 } 10 Augustus 1950
Storkel, Heesweg D 81

Tuiskomstig adres: „Hemelstraten“ Storkel

Het werk op de boerderij.

In het voorjaar werden de koeien in de wei gedaan en daar bleven ze tot de herfst. De koestal werd dan schoon gemaakt, de gierput gelegeerd en alles werd gereed gemaakt om de koeien in de herfst weer te stallen.

De eerste jaren zijn de koeien met de hand gemolken en later toen ook op Sterksel elektriciteit kwam bracht de melkmachine verlichting van het werk. De melkkruiken stonden buiten en de melk werd eerst door een zeef, die op de kruiken stond

Met de hand melken.

Daarna moesten ze gekoeld worden in de waterbak in de bijkeuken. 's Morgens werden de kruiken aan de Heezerweg gezet. De melkrijder bracht ze naar de melkfabriek aan de Leenderweg in Heeze.

Aan de andere zijde van het kanaaltje is een melkstal gebouwd. In de zomer werden de koeien hier gemolken. De kruiken en melkmachines werden met een pendexwagentje naar de melkstal gereden.

Op de koeienstal was ook een trap naar boven. Die leidde naar de slaapkamer van de knecht Dirk Delissen. Tussen de kamer van Dirk en de zolder was een ijzeren branddeur.

Opoe heeft in 1956 een herseninfarct gekregen en was daarna halfzijdig verlamd. Ze kon niet meer zelfstandig wonen en is bij Toos op de Albertlaan gaan wonen. Elke zaterdag bracht Karel opa Jan met een stoel op de platte wagen naar de Albertlaan. Op zondagmiddag werd hij door Karel weer opgehaald.

Opa bleef op de boerderij wonen tot aan zijn overlijden op 10 oktober 1959. Opa Jan Reiling is 91 jaar geworden.

Karel en Corrie op het erf van de boerderij

De kinderen.

Karel en Corrie kregen zeven kinderen.

Jan * 17 Oktober 1951
 Peter. * 3 Decembar 1952
 † 16 januari 2011
 Frans * 5 September 1954
 Gerard. * 17 Juni 1956
 Carla * 2 April 1959
 Albert. * 18 Oktober 1961
 Mariëtte * 29 Mei 1965

GEHUWD op 6 September 1951.

in de gemeente Alkmaar
 provincie Noord-Holland

en Kuijlaars, Corriëla
Marica

geboren te Alkmaar
 op 25 November 1911

zoon van Reiding, Johannes
 en van Balk, Catharina

geboren te Alkmaar
 op 25 Januari 1911
 dochter van Kuijlaars, Jeter
 en van van Toppel, Fran-
cisca Theodora

Vrij van zegel ingevolge art. 32, 6°, der
 wet van 20 Mei 1902

zegenwet 1917, juncto art. 136 burgerlijk wetboek.
 De ambtenaar van de burgerlijke stand,

Man
 overleden
 te Alkmaar
 op 16-5-48

Vrouw
 overleden
 te Alkmaar
 op 16-5-48

Sacramento matrimonii juncti
Reiding et
Marica
 die 6 mensis Sept.
 de Alkmaar
 in diocesi Alkmaar

sunt Carolus Reiding
Corriëla Marica
 anno 1951 in ecclesia parochiali
 dedicata Sancti Petri
 coram ambtenaar
 Quod testor,
Parochus

	Kinderen uit dit huwelijk geboren				
	1	2	3	4	5
Voornamen . . .	<u>Johannes</u> <u>Stru</u>	<u>Johannes</u> <u>Johannes</u> <u>Franciscus</u>	<u>Franciscus</u> <u>Arnoldus</u>	<u>Gerardus</u> <u>Cornelis</u>	<u>Catharina</u> <u>Francisca</u> <u>Carola</u>
Geboren te . . .	<u>Alkmaar</u>	<u>Alkmaar</u>	<u>Alkmaar</u>	<u>Alkmaar</u>	<u>Alkmaar</u>
op . . .	<u>17 Okt. 1951</u>	<u>3 Dec. 1952</u>	<u>5 Sept. 1954</u>	<u>17 Juni 1956</u>	<u>2 April 1959</u>
Gedoopt te . . .					
op . . .					
parochie . . .					
op . . .					
Eerste H. Communie					
Plichtige H. Comm.					
H. Vormsel . . .					
Overleden te . . .					
op . . .					
Verdere aantekeningen:					

	Kinderen uit dit huwelijk geboren				
	6	7	8	9	10
Voornamen . . .	<u>Albertus</u> <u>Antonius</u>	<u>Marica</u> <u>Corriëla</u> <u>Helmina</u>			
Geboren te . . .	<u>Alkmaar</u>	<u>Alkmaar</u>			
op . . .	<u>18 Okt. 1961</u>	<u>29 Mei 1965</u>			
Gedoopt te . . .					
op . . .					
parochie . . .					
op . . .					
Eerste H. Communie					
Plichtige H. Comm.					
H. Vormsel . . .					
Overleden te . . .					
op . . .					
Verdere aantekeningen:					

Zij zijn allemaal op de boerderij Hemelrasten geboren.

Gezin van Karel en Corrie in 1966

Verhuizen naar de Vlaamseweg 3.

In 1966 is de pacht van de boerderij opgezegd. Bij de verkoop van de boerderij met grond werd door Karel en Corrie een hectare teruggekocht van de koper (fam. De Louw uit Nuenen). Dit perceel lag aan het andere einde van de Korte Vlaamseweg en kreeg huisnummer 3.

Er werd eerst een schuur van 12 bij 60 meter gezet. De schuur werd het eerste gebouwd en het voorste deel van de schuur diende als tijdelijk woonruimte. In juni 1966 is de familie Karel Reiling verhuist naar de schuur aan de Vlaamseweg 3.

Vermeldenswaardig is dat op een keer de waterleiding sprong en het hele woongedeelte onder water stroomde. Het woonhuis was begin 1968 klaar. Voor het eerst was er de luxe van een badkamer met douche.

Het huis was niet al te ruim en de vijf jongens sliepen met zijn tweeën en drieën op twee slaapkamers. De meisjes hadden hun eigen kamer. De vierde kamer was voor Karel en Corrie. De schuur is verdeeld in een kippenhok voor ongeveer 300 kippen, een tiental varkenshokken voor 12 varkens per hok. De koeienstal voor een melkkoe en drie stuks jongvee was aanvankelijk het slaapgedeelte. De schuur was vooral bedoeld voor bijverdiensten als hobbyboer. Dat was wel nodig met zo'n groot gezin. Van uit huis werden vooral eieren verkocht.

Om de plaatselijke klanten te bedienen heeft timmerman Jan Cox een drietal kistjes gemaakt waar 30 (1x) en 60 (2x) eieren inpasten. Met de bromfiets werden zo om de veertien dagen 120 eieren naar familie in Westerhoven en Dommelen gebracht. In Sterksel moesten de kinderen, met de fiets, de eieren wegbrengen.

Voor het zware werk is een kleine tweewielige Agria-trekker aangeschaft. Door smid de Laat is hier een aanhanger bij gemaakt. Karel ging na de verkoop van de boerderij werken bij het waterschap De Dommel. Samen met oud buurman Gerardus van Hal en later met Toon de Brouwer maaiden zij de taluds van de sloten die bij het waterschap hoorden. Samen reden ze met de bromfiets, zeis en haargereedschap naar de te maaien sloten in de omtrek. Karel kreeg epileptische aanvallen. Hij mocht toen niet meer in de sloten maaien en is toen afgekeurd.

Zo was hij op relatief jonge leeftijd al de hele dag thuis. Tussen de schuur en de Aa lag een grote groentetuin. De maaltijden voor het gezin kwamen hoofdzakelijk hier vandaan. Het kweken van eigen witlof in de schuur was een bijzondere hobby. De aankoop van het pootgoed voor de tuin tot het oogsten, was het werk van Karel. Daarna was Corrie aan de beurt.

Woonhuis met schuur aan de Korte Vlaamse 3

Groente tuin

Het schoonmaken, wekken, invriezen en bereiden was haar aandeel in het niet geringe werk. In de groentetuin is een grote kas gebouwd. Daar bracht Karel veel tijd door met het kweken van groenten voor het gezin en bloemen en perkplanten voor de voortuin. Veel groenten werden gekweekt in platte bakken. Later heeft hij met zijn Agria met aanhanger een heleboel glas gehaald om een kas te maken.

Kas in aanbouw

Oranje comité.

In het verenigingsleven was Karel jarenlang actief in het Oranjecomité. Samen met de heren Jan Frissen, Jan Loeff, Floor van Dijk, David Schilleman en Gerard Beenders organiseerden zij de Koninginnedag (een koning hebben ze nooit meegemaakt) in Sterksel. De intocht van Sint-Nicolaas in Sterksel werd ook door het Oranjecomité georganiseerd. De Sint werd dikwijls op een ludieke manier ontvangen, hij kwam b.v. aan met de trein of met een zweefvliegtuig of een bijzondere auto. Daar waren ze als comité trots op. Het geld voor deze twee activiteiten kwam van het staangeld van de jaarlijkse kermis met Pinksteren, die ze als Oranjecomité ook organiseerden. Kenmerkend voor het Oranjecomité waren de dikke sigaren die alle leden rookten tijdens hun vergaderingen en festiviteiten.

Vrienden en kennissen.

O.a. Willen Derks, Gerard en Tjeu Beenders hebben enige jaren, toen ze pas op Sterksel woonden, bij Opoe Reiling het middagmaal gegeten. Later toen zij getrouwd waren is dit uitgebreid tot een vriendengroep "De Club" die vrijwel allemaal aan de Vlaamseweg woonden. Maar ook Toos en Karel Reiling en Floor van Dijk behoorden tot deze club. Van de Vlaamseweg waren dat nog familie Lommerse en Snel. Tijdens

De Club.

de bijeenkomsten van "De Club" heeft men van menig sigaar en borrel genoten. Bij elke verjaardag en bijzondere gelegenheid kwam men bij elkaar. En altijd was er wel een proclamatie of ode aan de feesteling.

Gelijkgestemde mensen zoeken elkaar op. Zo ook de tuinliefhebbers waartoe ook Karel behoorde. Samen met o.a. Jan Vergeer als oud tuinder- instructeur, Maan Ruiten, Jo Lanen en enige uit Maarheeze gingen de tuinliefhebbers bij elkaar op bezoek. Elk jaar waren er wel een of meerdere excursies. Dan mochten de vrouwen ook mee. Ook hier werd van menig borreltje en sigaar genoten.

Na het overlijden van Karel in 1998 is het huis verkocht en is Corrie op de Steenhoeve gaan wonen.

Dagblad van het zuiden 13-11-1941